

Leer Jesus Ken

Oordenkinge oor Hebreërs

Louis Nel

Leer Jesus Ken

Oordenkinge oor Hebreërs

Louis Nel

Junie 2019

Voorblad: Skildery deur Carl
Heinrich Bloch, ca. 1850
Preek op die Berg

**Mosbolletjie
Boeke**

www.dagstukkies.co.za

Inhoud

Pyne van Vernuwing

Geloofsbelydenis

Jesus - Koning – God!

Die Reddingsboei

Stories en Lewensverhale

Jesus teenoor Moses

Ongelowige Gelowiges

Woestyntyte

Om te Rus

Vark in die Nag

Hoëpriester

Kos Gee Groei

Die Oorvloedige Bos

Is daar nog Hoop?

Melgisedek

Skadubeelde

Waardelose Rituele

Die Testament

Selfkastyding
Skadu's teen 'n Grotwand
Wat Beteken Kerkwees?
Eenmaal 'n Christen
Jubel in jou Swaarkry!
Wat Is Geloof?
Wedloop van die Lewe
God tug dié wat Hy liefhet
Wanneer God Praat
Familie
Rolmodelle
Die Nagmaal
Voorbidding vir die Leraar
Seënbede

Pyne van Vernuwing

Hebreërs Inleiding

Vir baie jare het ons in 'n groot huis gebly. En toe kom die dag dat ons die huis moes verkoop en in 'n eenslaapkamer woonstelletjie intrek. In 'n sekere sin was hierdie 'n nagmerrie-ervaring, want in die ruim huis met sy vier motorhuise was daar hope spasie om dinge op te gaar, dinge uit ons verre verlede. Ja, nie net my en Mosbolletjie se dinge nie, maar ook ons ouers se ougoed, en selfs Oupagrootjie se goed. Daar was kaste en kaste vol onthoudinge uit toeka se jare, baie daarvan sommer net gemors

wat nooit óóit weer gebruik sou kan word nie.

Ek en Mosbolletjie kon 'n besluit neem oor wat om te hou en wat om weg te gooi of gee. Die spasie waarheen ons trek is baie klein in vergelyking met ons ou huis, dus kon net die noodsaaklikste goed saamgaan. Glo my: dit was 'n treurmare!

“Hierdie móét ons hou, Liefie!”

“En waar gaan jy hom nogal sit?”

“Nee, ek weet nie, maar ek sal plek maak!”

“Liefie, hierdie ding kan ons darem nie weggooi nie!”

“Maar hy is dan al gekraak?”

“Maar dis ‘n onthou-ding, toe ons nog op ons wittebrood was.....”

Berge goed is weggegee. Die kindershuis was in die wolke! In die Nelle se huis was daar ernstige huismoles!

Maar toe kom ek en Mosbolletjie eers agter hoe lekker dit is om te leef sonder daardie spul ou bagasie wat ons al vir soveel jare met ons saamgesleep het.

Dit is nie net wanneer jy trek dat jy besluite moet neem oor ou oorbodige bagasie uit die verlede nie. Dikwels moet jy net gaan sit en herbesin of jy ooit tred gehou het met die tyd, en of jy nie dalk besig is om op te gaan nie.

1994 Was so 'n keerpunt in Suid-Afrika se geskiedenis, en vir baie was dit uiters traumaties. Ons is gedwing om anders, núút te dink, want niks sou hierna meer dieselfde wees nie. Die vraag wat elkeen vir homself moes afvra, was: “Watter van my ou waardes moet ek saamneem?” Vir meeste mense het dit gekos om ál die ou waardes agter te laat en nuut te begin. Vir baie ander was hierdie vernuwing egter 'n reuse bevryding.

Die eerste lesers van die Hebreër-brief het ook geleef in 'n snel-veranderende wêreld, en hulle moes aanpas. Hulle wou

nog vashou aan die verlede, want soos almal mos weet, is die verlede die “goeie ou tyd,” en die hede die “slegte tye.” Maar is dit werklik? Uitgediende ou tradisies was deel van hulle lewe, en hulle wou aan hierdie wurggreep vasklou. Die skrywer wou egter vir hulle wys dat dit bevrydend is om aan te pas by die nuwe bewegings van God se Gees in hierdie veranderende wêreld.

Jy kan jousef baie gou identifiseer met hierdie mense. Wanneer jy die boek lees, begin jy agterkom hoe moeilik dit vir hulle was om as gelowiges staande te bly te midde van al die

chaos wat rondom hulle ontstaan het. Vandag leef ons ook maar in 'n tyd van chaos. Ons weet nie meer wie om te glo of te vertrou nie. Staatskaping en korrupsie is deel van die lewe!

Baie godsdienstige leiers in die skrywer se tyd, wou met alle geweld terugkeer na die ou dinge, die gerieflike sekerhede van hoe dinge nog al die jare was.

Hebreërs wil egter vir die lesers, en uiteraard ook natuurlik vandag vir jou en my, wys dat die verlede besig is om in nuwe en verrassende moontlikhede te ontwikkel. Neem jy hierdie brief ernstig op, dan mag dit jou dalk

net verander van 'n knorrige, kermende klakous na 'n idealistiese, hoopvolle en liefdevolle toekoms mens, omdat jy Jesus nuut leer ken.

Net enkele opmerkings oor die brief aan die Hebreërs, voordat ons hom aanpak: As ons die geskrif analiseer, kom ons agter dat dit eintlik gladnie 'n brief is nie, maar eerder 'n pastorale preek.

Die skrywer? 'n Proffie het eendag vir sy studente gevra: "Wie het die Apostel Paulus se brief aan die Hebreërs geskryf?" Eintlik was dit 'n baie flou grappie, want dit was inderdaad gladnie

Paulus nie! Die feit is dat ons net eenvoudig nie weet wie die skrywer was nie. En aan wie was dit gerig? Ook hieroor is niemand werklik seker nie, al sê die titel dat dit aan die Hebreërs geskryf is. Ons kan maar net raai dat dit moontlik gerig was aan gelowiges in Italië. Dit kan beteken dat dit aan die gemeente in Rome geskryf is. Die datum waarop dit geskryf is, is iewers tussen 80 en 90 nC. Ek nooi jou uit om hierdie “preek” saam met my te geniet!

Gebed:

**Here, die ou dinge is verby!
Help my asseblief om die nuwe
wat U my gee met vreugde te**

aanvaar.

Geloofsbelydenis

Hebreërs 1:1-4

Hebreërs begin met 'n geloofsbelydenis oor Jesus. Wat glo ons van Jesus? Die skrywer wil hierdie punt opklaar en duidelik maak voordat hy verder gaan met sy skrywe, sodat ons sal weet van Wie hy skryf.

As gelowiges, word ons verswelg deur 'n wêreld van ongeloof, so voel dit dikwels vir ons. “God is dood!” blaker baie mense dit uit. Ons hoor vrae soos: “Hoe kan daar 'n God wees as die wêreld in so 'n gemors is? Waar was God op 11 September, toe die grootste ramp in Amerika se geskiedenis

plaasgevind het? En waar was God toe die tsoenami die Ooste getref het, en skokgolwe reg om die wêreld gestuur het? Dink jy dat as daar werklik 'n God is, dat Hy die verwoesting van die vloede in Mosambiek en Zimbabwe sou toelaat? Kyk maar hoe lyk dit vandag in Suid-Afrika en baie ander lande, waar die sonde hoogty vier!”

As jy die dag met sulke neerhalende en gelooflose vrae en stellings gekonfronteer word, is die eerste paar verse van Hebreërs soos die lafenis van 'n koel fontein in die versengende hitte van die Namib. Die

Hebreërskrywer wil dan rég aan die begin van sy preek, met hierdie geloofsbelydenis vir ons sê dat ons met sékerheid kan glo in Jesus.

In Hebreërs se eerste verse lei die skrywer ons om te glo dat Jesus hierdie wêreld gemaak het. Hierdie is nie sommer 'n ligtelike bewering nie. Dink vir 'n oomblik presies wat die omvang van hierdie bewering is. As die skrywer sê dat Jesus die wêreld gemaak het, sluit hy hiermee outomaties die heelal in. Vandag weet ons natuurlik dat die wêreld maar 'n bitter klein spikkeltjie in die heelal is.

Maar kom ons vergeet vir 'n oomblik van die onbeskryflik groot ruimte daar buite, en ons kyk net na die dinge hier reg rondom ons.

Mosbolletjie roep my nou die oggend weg van my rekenaar af om te kom kyk. In die platkroonboom voor die huis sit twee langkuifarende, pikswart en trots. 'n Metaalblou flits trek my oog na links - 'n paar blou glansspreeus wat hulle blink-blou veredos laat glinster in die sonlig.

My hart slaan ampertjies bollemakiesie as ek die koddige Hoep-hoep met sy naald-dun snaweltjie gewaar waar hy soek vir krieke op die grasperk. Sy

kleurvolle swart en oranje kuif staan windmakerig in die vroeë oggendsonnetjie. 'n Mikstert byvangertjie kom sit parmantig op 'n takkie en wonder watter by om eerste by te kom. Sy pikswart veredos blink in die strale van die son.

Ek het hierdie wondere soveel maal al gesien, maar elke keer is dit 'n onvergeetlike ervaring. Daardie kleure kan géén kunstenaar namaak nie. Ek het al verskeie kere probeer om dit met my kamera vas te vang, maar elke keer is ek teleurgestel in die resultaat, want hoe kan jy óóit Jesus se skepping namaak?

Ten spyte van die feit dat die mensdom so hard probeer om Jesus se wonderlike skepping te verwoes, hou Hy dit steeds in stand. Hy is steeds in beheer! Dit neem natuurlik nie ons eie verantwoordelikheid weg om op te hou om Sy skepping op te mors nie! Inteendeel: dit plaas op ons 'n groot verantwoordelikheid om juis die skepping te respekteer, en te koester, want dit is die handewerk van Jesus!

Die skrywer snak met verwondering na sy asem as hy beskryf hoe die heerlikheid van God uit Jesus straal. Die Hebreërskrywer se

geloofsbelydenis word 'n borrelende lofbetuiging aan Hom wat verhewe is bo alles en almal. "Hy is die Ewebeeld van die Wese van God!", jubel hy.

'n Geloofsbelydenis kan net eenvoudig nie volledig wees as jy nie ook bely dat Jesus die Een is wat reiniging van sondes bewerkstellig het nie. Hier word dit dalk net in 'n enkele sinnetjie gemeld, maar daar is veel meer aan hierdie gedagte. Ons vryspraak het behels dat Jesus, die Almagtige Heerser en Skepper-God Homself moes verneder om as baba gebore te word in 'n stinkende stal vol diere.

Dat Hy moes werk as 'n timmerman en al die vernederings deurgaans wat 'n kind in daardie jare aan onderwerp was. Dat Hy uit Sy eie tuisdorp weggejaag is. Dat Hy verskeie male uitgejou is, vals beskuldig is, gemartel is en uiteindelik die vloekdood aan die gewraakte kruis moes sterf. So moes Hy betaal vir my en jou sondes, en so het Hy die reiniging van sondes bewerkstellig.

Maar nou sit Hy “aan die regterhand van die Majesteit in die hoë hemel” (vers 3). Hy is verhewe, selfs bo al die engele.

Voor Jesus kan ons maar net

neerval in aanbidding, as ons lees hoe heilig en hoog verhewe Hy is. Ons durf nooit vergeet dat Hy nie maar net 'n "speelmaatjie" is, of iemand wat net daar is wanneer ons skielik in die moeilikheid is nie. Nee, Jesus is groot bo alles, Sterke Verlosser, Magtige Heer en Heiland, Immanuel, God met ons, Reddende Here, Lewende Woord! Kom ons jubel dit vandag uit in ons lofbetuiging teenoor Hom, terwyl ons terselfdertyd weet dat Hy wat so hoog verhewe is, Homself oor my en jou ontferm.

Gebed:

**Jesus, ek loof U want U is groot
bo alles!**

Jesus - Koning - God!

Hebreërs 1:1-14

Is die Ou Testament vandag nog vir ons relevant? Moet jy dit nie maar oorslaan en liever net die Nuwe Testament lees nie? Die Oue het tog verbygegaan! Of het dit werklik? Persoonlik put ek vandag nét soveel inspirasie uit die Ou as die Nuwe Testament.

Dit is baie interessant hoe die skrywer van Hebreërs dan ook die Ou Testament gebruik. Hy het van die standpunt uitgegaan dat die verse uit die Ou Testament twee betekenisse het, 'n letterlike betekenis vir die tyd waarin dit geskryf is, asook 'n betekenis wat

van toepassing op Jesus, oftewel 'n dieper geestelike betekenis. So byvoorbeeld is Psalm 110 oorspronklik geskryf as 'n troonpsalm wat gesing is wanneer 'n nuwe koning die troon bestyg. Die Hebreërskrywer maak dit egter van toepassing op Jesus se koningskap. Hy is ook nie die enigste wat dit doen nie. Matteus, Markus, Lukas en Handelingte haal almal Psalm 110:1 aan om Jesus se koningskap en uniekheid te bevestig.

Hebreërs 1:5-14 is 'n pragtige gedig, saamgestel uit aanhalings uit die Ou Testament, meeste van hulle uit die Psalms. Op die oog

af lyk dit na 'n spul aanhalings wat maar net ingeryg is, maar as jy mooi oplet, sien jy dat dit 'n bepaalde volgorde het, en dat dit 'n bepaalde boodskap wil uitdra. Saam vorm hulle die verhaal van Jesus, en veral hoe Hy deur engele vereer is. Inderdaad was Hy nie maar net 'n gewone baba nie, maar die Koning van alle konings - 'n Koning wat nie maar net gewoonweg vereer word nie, maar selfs die engele val in aanbidding voor Hom neer. Dink maar byvoorbeeld aan die magtige engelekoor wat gesing het vanuit die hemel by die Koning se geboorte, en hoe die skaapwagters in verwondering

hierdie skouspel ervaar het.

In hierdie samestelling sien ons die verganklikheid van alles, so verganklik soos ou stukke klere. Maar Jesus is ewig! Selfs al het Hy gesterf aan die kruis, en selfs al is Hy begrawe, het Hy weer opgestaan uit die dood, en Hy het na die hemel opgevaar. Vandag sit Hy op die troon en heers. Ons is Sy gesante en dienaars. Wat 'n wonderlike voorreg!

Enkele gedagtes uit hierdie pragtige gedig:

- Jesus is die Seun van God (v 5). Aanhalings kom uit onder meer Psalm 2:7.

- Die engele aanbid Hom (v 6,7).
Sal die engele enigiemand anders as God Sélf aanbid?
Jesus is dus God.
- Sy heerskappy is vir ewig en Hy laat reg geskied (v 8).
- Jesus het die reg lief en haat onreg (9).
- Hy is gesalf tot ewige Koning (v 9).
- Hy is Skepper van die heelal (v 10).
- Hy is ewig en onverganklik (v 11).
- Hy is onveranderlik (v 12).
- Aan géén ander wese kan die eienskappe hier bo toegedig

word nie (v 13) - Ps 110:1.

- Almal is ondergeskik aan Hom en moet Hom aanbid (v 14).

Hoe raak die eerste hoofstuk van Hebreërs ons vandag? Ons het reeds gesien dat dit 'n geloofsbelydenis is. Met reg kan ons dalk vandag bekommerd wees oor die dinge wat rondom ons gebeur. Dit wil voorkom asof sonde besig is om die wêreld te verswelg. Dit lyk asof daar al hoe minder en minder gelowiges oorbly. Kyk maar hoe bars die dobbelhuise uit hulle nate! Nie dat dobbel uitgesonder moet word as 'n "groot" sonde nie, maar dit is 'n "meetinstrument" wat die mate

van verval van die mensdom
aandui. Bordele floreer. E-pos en
sosiale media word oorstroom
met alles wat vuil, lelik en onwaar
is. Bedrog en korrupsie is aan die
orde van die dag, tot in die heel
hoogste gestoeltes. Roof,
kapings, moord, verkragting,
geweld en uitbuitery is 'n
alledaagse. Dikwels steur ons
ons nie eers meer daaraan nie
omdat ons afgestomp geraak het.
Besoedeling vernietig ons
atmosfeer, grond en waterbronne.
Aardverwarming dreig om ons
planeet te vernietig. 'n Bitter
donker prentjie?

Ons kan maar net, soos die

engele wat hier beskryf word, voor Jesus neerbuig in aanbidding, want selfs deur al hierdie dinge sien ons Hom as heerser oor alles. Hy het immers alles gemaak, en Hy is steeds in beheer. Ons moenie kortsigtig wees en jou blind staar teen die probleme van die hier en nou nie. Ons moet verby dit alles kyk en die ewigheid raaksien, waar die ongeregtighede alles uitgewis sal wees, en waar selfs ons eie sondige, armsalige bestaan sal verander in 'n heerlikheidslewe saam met Jesus, die Heerser oor alles. Oor die onbeskryflike mooi van die ewigheid kan ons dalk nou maar net droom, maar dit is

'n werklikheid wat vir elke gelowige wag.

Gebed:

Wonderbare Koning, dankie dat U ook Here van my lewe is. Dankie dat ek deel het in U ryke erfenis!

Die Reddingsboei

Hebreërs 2:1-4

Stel jou voor: Jy is op 'n salige vakansie by die Victoria waterval. Alles is idillies, en daar is nie 'n bekommernis in die wêreld nie. Iemand nooi jou uit vir 'n bootrit op die magtige Zambesi. Jy bruis behoorlik van opgewondenheid, want die boot vaar bokant die waterval, en dit is opwindend. Die skipper verseker jou dat niks verkeerd kan loop nie. Sy boot is absoluut veilig, en hy het nog nooit oor die rand van die waterval gedryf nie.

Die kragtige enjins van die boot brul as hy die groot rivier aandurf.

Nader en nader kom hy aan die waterval, en jy hoor die magtige donder vanwaar miljoene liters water oor die afgrond tuimel in 'n digte rookwolk van waterdamp. Jy word met groot ontsag vervul deur hierdie onbeskryflike natuurwonder. Jy leun behaaglik op die tou-reëling van die boot en vergaap jou aan die asemrowende gesig hier voor jou.

Skielik gee die tou mee! Jy word yskoud as jy voel hoe alles onder jou inmekaar tuimel. Jy verloor jou balans - gryp na iets - daar is niks! Hulpeloos stort jy na benede. 'n Ysige skok tref jou as jy in die onstuimige water beland.

“Help!” wil jy nog skree, maar die koue water ontneem jou van jou stem. Magteloos reik jy na die boot, maar dit is ‘n vrugtelose poging. Met angs moet jy toekyk hoe jy al verder van die boot af wegdryf, ten spyte van jou verbete pogings om te probeer swem. ‘n Gladde klip kom verby - jy gryp daarna. Dit glip deur jou vingers. Jy voel hoe die donderende waterval jou nader suig. ‘n Takkie doem op uit die niet. Dit verkrummel as jy waansinnig met altwee hande daarna gryp. “Dis verby, verby met my!” snik jy histeries terwyl die waterval grynslaggend nader kruip.

Met 'n swaar slag land daar skielik iets in die water langs jou. 'n Reddingsboei! Dankbaar gryp jy dit vas en klou verbete terwyl jy ingekatrol word na die veiligheid van die boot. Trane van dankbaarheid stroom oor jou wange. Jy is gered van 'n gewisse riller-dood. "Dankie, dankie, dankie!" hou jy aan prewel, terwyl jy aan die reddingsboei klou, en die kragtige enjins van die boot hier by jou hoor dreun.

'n Rillerstorie? Miskien, maar soveel mense beleef hierdie situasie in hulle geestelike lewe. Etlike lesers van hierdie

dagstukkies vandag, is drenkelinge in 'n hopelose situasie, waar dit vir hulle voel asof hulle ingesuiig word deur 'n donderende waterval van verloretheid. Is jy dalk een van hulle? Elke halmpie word na gegryp, enige ding wat dalk kan red, maar dit is hopeloos, en 'n grusame einde grynslag vir hulle.

Maar daar is 'n reddingsboei! "Om hierdie rede moet ons soveel kragtiger vasgryp aan wat ons gehoor het, sodat ons nie dalk wegdrywe nie," lees ons in Hebreërs 2:1. Waarna gryp ek? Hoe lyk hierdie reddingsgordel? As jy in die moeilikheid is, gryp jy

na enigiets wat verbykom. Baie mense gryp na die wettisisme van die Ou Testament: Ek moet kerk toe gaan, Bybel lees bid, my tiende vir die kerk gee, die tien gebooie onderhou tot in die fynste detail, iets gee vir bedelaars. Alles baie mooi en edele dinge! Maar dit is soos gladde klippe en bros takkies waarna jy vergeefs gryp. Hulle glip deur jou vingers of verkrummel bloot wanneer jy daarna gryp.

Die probleem is, hierdie is 'n grashalmpie-godsdiens! Met die beste bedoelings in die wêreld kan jy nie eers naastenby God se wil uitleef nie! Elke oortreding en

elke ongehoorsaamheid moet regmatig deur God gestraf word. Die kwelvraag is dan: wat is die antwoord? Is daar ooit enige redding? Alles lyk so hopeloos en verlore!

Die antwoord lê opgesluit in die Woord van God. Juwele uit die Woord is soos reddingsboeie, byvoorbeeld Johannes 3:16, Romeine 3:23 ens. Gryp daarna en hou dit vas. Wanneer iemand Jesus se woord aanvaar, gebeur daar skielik dinge. Lewens word verander, en waar daar wanhoop was is daar skielik hoop. Nou is dit nie meer jy wat jouself probeer red met takkies en gladde klippe

nie, maar Jesus wat jou red. Al wat jy moet doen is om Sy reddingsboei vas te gryp! Hy doen die res.

Nou word die lysie van “Moet-doen dinge” hier bo “Wil-doen dinge”, want skielik is dit lekker om kerk-toe te gaan, Bybel te lees en te bid. Nou doen ek dit nie meer uit pligsbesef nie, maar omdat ek wil. Skielik gee ek nie meer my tiende omdat ek moet nie, maar omdat dit deel van my liefdeslewe saam met Jesus geword het. Weldra kom ek agter dat ek nie meer die drenkeling in die verhaal is nie, maar dat ek deel geword het van die span

mense wat op die boot staan en reddingsboeie vir ander drenkelinge gooi.

Waar is jy op hierdie oomblik? Is jy nog 'n drenkeling wat na strooihalmpies gryp, of deel jy al sêlf reddingsboeie uit?

Gebed:

Here, dankie dat ek vandag met dankbaarheid kan getuig dat U ook vir my 'n reddingsboei gegee het. Help my om met vrymoedigheid reddingsboeie aan ander uit te gooi.

Stories en Lewensverhale

Hebreërs 2:5-18

Oopmond sit ek en luister, plat op die grond, en ek drink elke woord in van die drie ou manne wat so heerlik sit en gesels oor die “ou dae”. Oupa is daar, en Ouma se twee broers, Oom Pieter en Oom Abe. Die drie het saam grootgeword in Machadodorp, en later het al drie treindrywers geword in Waterval Boven. Saam-saam het hulle baie katterkwaad aangevang, en saam-saam het hulle die bitter swaar van die lewe deurgemaak. Hulle is nou al drie afgetree, en ek ‘n klein seuntjie wat net eenvoudig

nie genoeg kan kry van hulle stories nie.

“Onthou jy nog”, vertel Oupa, “toe die Engelsman saam met ons wou gaan turksvye pluk?”

“Ja”, sê Oom Abe terwyl sy ronde maag so op en af skud van pure lekkerkry, “hy wou mos weet hoe ‘n mens die goed by die huis kry.”

“En toe,” tjiip Oom Pieter in, “en toe vertel ons hom dat hy dit voor by sy hemp moet ingooi!” Die drie manne skud soos hulle lag, die prentjie nog helder en duidelik voor hulle. Die arme “Engelsman” het glo vir dae lank gesukkel om die dorinkies uit sy maagvelle te kry. Dit was die einde van hulle

kortstondige vriendskap!

Ja, dit was baie jare gelede, maar ek onthou baie van hulle stories nog byna woordeliks, juweeltjies uit my kleintyd. Mense is lief om stories te vertel, van hoe swaar hulle grootgeword het of van die avonture wat hulle beleef het. Van die stories wat Oupa vertel het, het selfs afgespeel tydens die Boere Oorlog, waar hy as seuntjie in die konsentrasiekamp in Jacobs, by Durban was. Die dinge wat hulle daar as kinders aangevang het laat jou hare regop staan. Snaaks dat hulle altyd vertel het van die dinge wat nie vir hulle sélf 'n verleentheid

was nie. Mens praat mos nie graag oor die dag toe jy self 'n gemors aangevang het nie.

Die Hebreër-skrywer vertel ook hier 'n verhaal, die verhaal van die mens. Dan vertel hy die verhaal van Jesus, en soos wat jy twee transparante bo-oor mekaar plaas, so plaas hy die twee verhale bo-oor mekaar sodat dit een verweefde verhaal word.

“Ja, dit was die goeie ou dae!” het die ou manne dikwels gesug as hulle gedagtes ver teruggaan. Maar die “goeie ou dae” was dikwels 'n hunkering wat uitgesien het na iets beter. Dit was dalk vet pret, maar dit was

ook bitter swaar tye. Wat ons nou het is wel baie beter, maar ons sien met groot verwagting uit na die volmaakte.

Die skrywer se verhaal begin met 'n toekomspektief, waar alles volmaak sal wees, en waar alles en almal aan Jesus onderwerp is. 'n Tyd wanneer selfs die dood nie meer bestaan nie, en al God se kinders saam met Jesus regeer oor die heelal. Die gordyn is net op 'n skrefie oopgetrek, maar dit wat ons daardeur kan sien maak jou opgewonde.

Ons moet egter besef dat daardie vooruitsig nooit moontlik sou kon wees as dit nie was vir die

opoffering wat Jesus moes maak
nie. Die vernedering wat Hy, die
Skepper van die heelal, moes
deurmaak om as mens hier op
aarde te kom leef! Hy moes Hom
as't ware met die semels meng!
Hy het 'n verskriklike lyding
deurgemaak, en moes selfs die
vervloekte kruisdood sterf.
Inderdaad is hierdie sterwe van
Jesus ook die tragiese lot van
elke mens se lewensverhaal. Hy,
die Seun van God, het as't ware
ons elkeen se welverdiende
ondergang namens ons kom
ervaar, want Hy het vir almal
gesterwe.

Maar Jesus se opstanding,

hemelvaart en verheerliking verander die koers van ons armsalige mense se lewensloop onherroeplik. Omdat Hy gely het, bring dit ons lot tot volmaaktheid, en deur Sy bittere lyding word ons opgeneem in die gesin van Jesus. So word ons Jesus se broers en susters.

Deur die eeue het die mens tevergeefs probeer om soos God te word. Daarom het Jesus neergedaal en eerder 'n mens geword, en sodoende daarin geslaag om die kragte wat ons lewensverhale beduiwel te vernietig. Ons word so uit die slawerny van uitgediende

wettiese godsdien bevy. Dikwels het ons probeer om ons eie brouwerk reg te maak, maar tevergeefs! Die sonde het ons oorwin. As Hoëpriester het Jesus Homself geoffer vir ons sondes en dit vir altyd weggeneem.

Ja, Jesus is self versoek, en Hy het self gely, en daarom weet Hy presies wat ons deurmaak. Hy is dus gekwalifiseer om ons te help om daardie versoekings en lyding in ons lewe te hanteer. Vertrou dus op Hom, want Hy help ons om te volhard in versoekings en beproewings, en Hy sien toe dat ons wankelrige lewensverhaal 'n gelukkige einde het.

Gebed:

**Here, dankie dat ek my lewe
aan U kan toevertrou. Dankie
dat ek reeds kan weet dat daar
'n gelukkige einde is!**

Jesus teenoor Moses

Hebreërs 3:1-6

Dawid was nog altyd vir die Jode die grootste koning in die geskiedenis. Dit is met groot ontsag wat daar van koning Dawid gepraat word. Maar daar was iemand anders uit die Joodse geskiedenis wat nog veel groter gesag as Dawid ingeboesem het: Moses. Hy was in 'n héél ander klas, iemand wat met God geassosieer kan word, want hy het met God gepraat, en sy hele optrede en persoon het gestraal van “Man-van-God”.

Eksodus 33 vertel van Moses wat 'n “tent van ontmoeting” buite die

Israeliete se kamp opgeslaan het. Dit was die voorganger van die tempel. Daar lees ons dat die wolkkolom afgesak het tot by die ingang van hierdie tent wanneer Moses daarheen gaan, en dat die Here direk met Moses gepraat het “soos ‘n man met sy vriend” (Eks. 33:11). Iets wat min mense besef, is dat dit eintlik Jesus was met Wie Moses elke keer gepraat het. Daar word na Hom verwys as die Engel van God (Eks 14:19). Wanneer daar in die Ou Testament gepraat word van die Engel van God, dan verwys dit na die Seun van God, dus Jesus. Jesus was dus Persoonlik teenwoordig om Moses te lei in

hierdie reuse taak.

Moses was 'n merkwaardige man, 'n ware leier wat die wil van God aktief uitgeleef het in sy leiding. Hy het nooit enigiets aangepak as hy nie eers vir God in die saak geken het nie. Moses was 'n baie sterk persoon en leier, nogtans het hy in diepe afhanklikheid van God geleef. G'n wonder dat die Jode so 'n groot agting vir hom het nie. In Eksodus 35 tot 40 sien ons hoe hy daarin slaag om in die woestyn 'n ware plek van aanbidding bou wat saam met hulle kon trek na die beloofde land. Hierdie sou vir baie jare Israel se tempel wees.

Met hierdie stukkie agtergrond in gedagte, lees ons Hebreërs 3. Die skrywer wil dit by sy lesers tuisbring dat Moses werklik 'n groot man van God was, maar dat Jesus baie groter eer toekom, selfs as Moses, die een wat die eerste “tempel” gebou het. Inderdaad was die Ou Testamentiese godsdiens verweef aan 'n fisiese tempel, en Moses was die een wat hierdie grondslag gelê het. Hy was ook die een wat vir die Jode die wet gegee het, en al die rituele wat met hulle aanbidding saamgegaan het. Wat ons egter moet onthou, is dat Moses se funksie as Man van God maar

beperk was. Die dinge wat hy gedoen en gesê het moes vooruit wys na die toekoms. Hy moes getuig van die dinge wat nog sou kom, selfs baie lank na sy dood. Moses moes vooruitwys na Jesus.

Die Godsdiens wat Moses gebou het, het sy beperkinge gehad. Dit was eksklusief, slegs vir die Jode bedoel. Boonop was dit beperk tot 'n fisiese gebou, die tempel. En dan was daar ook die gevaar dat die rituele wat gebruik was, kon lei tot 'n vorm-godsdiens. Moses was ook maar net 'n dienaar wat moes doen wat God beveel.

Jesus aan die ander kant was baie meer as net die Dienaar. Hy het diens gedoen as Seun van God. Hy was ook die Apostel, die Gestuurde wat God op só 'n manier verteenwoordig het, dat jy nie 'n onderskeid kan maak tussen God en sy Verteenwoordiger nie. Moses was slegs 'n boodskapper wat God se wil aan die volk oorgedra het. Jesus se woorde is egter direk God se woorde. Moses het die infrastruktuur geskep vir die priesters om offers te bring in die tempel namens die volk. Jesus wás die Offer! Terselfdertyd was Hy ook Hoëpriester by uitstek, deur versoening te bewerkstellig

vir alle mense se sonde.

Moses was getrou aan God, maar hy was steeds 'n feilbare mens wat gesondig het. Jesus se trou het egter vas gestaan tot aan die bittere einde, en deur die grootste versoekings van die duiwel homself, het Jesus steeds staande gebly en nooit, óóit gesondig nie.

Soos Moses 'n tempel gebou het, het Jesus ook 'n tempel gebou, een van vlees en bloed, bestaande uit mense. Moses se tempel was heilig, en so is Jesus se tempel, vir die Here afgesonder. Ons is vandag steeds deel van daardie tempel,

die kerk van Jesus. Ons is ook heilig want ons is vir God afgesonder, en ons moet daarna streef om sodanig te leef.

God se Tempel (die kerk) is baie belangrik, en ons mag dit nie geringskat nie. Dit is uiteraard die plek waar ons ontslae raak van ons sondelas. Dit is terloops nie die fisiese gebou nie, maar die gemeenskap van gelowige mense, en dit is vir ons 'n halfweghuis van rus, vrede en vreugde. Ons mag egter nooit uit die oog verloor dat dit nie gaan om die tempel (kerk) nie, maar dat dit in die eerste plek gaan om Jesus. Soos Moses 'n instrument

was, en sy tempel 'n instrument was om God te aanbid, so is die kerk (ek en jy) slegs instrumente wat al die lof en dank en aanbidding aan Jesus moet bring. Hy is die Spilpunt waarom alles draai. “Ek is die Alfa en die Omega,” sê Jesus in Openbaring 22:13. Hy is die Begin en Einde. Niemand is groter as Hy nie!

Gebed:

Here Jesus, ek val vanoggend voor U neer in aanbidding, want aan U alleen kom al die lof en eer en heerlikheid toe.

Ongelowige Gelowiges

Hebreërs 3:7-19

As die Dominee die kansel bestyg, voel ek sommer aan my beendere dat hier vanoggend 'n swael-en-vuur preek gaan kom. En ek is ook nie verkeerd nie. Hierdie besoekende leraar is hewig omgekrap, en baie gou sien ek waarom: Sommige teoloë in ons land bevraagteken die hele wese van Jesus! Daar is selfs bekende teoloë wat beweer dat enige soort van godsdiens, of dit nou Hindoe of Moslem of Bhuddisme is, jou in die hemel sal bring. 'n Sekere professor in Teologie en sy trawante krap

boonop die kerk deurmekaar met
allerhande Godslasterlike
beweringe, soos byvoorbeeld dat
Jesus nooit uit die dood
opgestaan of na die hemel
opgevaar het nie, en ook nie 'n
maagdelike geboorte gehad het
nie.

Die dominee skok my met die
berig, dat 'n sekere leraar deel
was van 'n afvaardiging wat die
“geeste van die afgestorwe MK
lede” gaan haal het, nogal saam
met 'n groep Sangomas! Dan
heul jy mos met duiwelsdinge!
Die droewige deel is dat hierdie
teoloë nie eers uitgegooi kan
word nie. Hulle staan steeds op

ons kansels en in die teologiese skole. Hulle kan nie afgedank word nie, want die reg is aan hulle kant!

Daar word beweer dat sekere leraars in Suid-Afrika se godsdiens grens aan New Age, en dat sommige teoloë ál die beginsels van New Age onderskryf! Skokkend! Hierdie sogenaamde Bybelkenners beweer dat 80% van die dinge wat in die Nuwe Testament geskryf is, bloot fiksie is, sommer net stories! Watter soort snert probeer hulle ons wysmaak!

Gelukkig kan ek vanoggend getuig dat daar duisende leraars

en teoloë is wat steeds styf vashou aan die suiwer Woord van God, en dit elke Sondag preek van die kansel af. Ek was die afgelope paar jaar by verskeie kerkvergaderings waar honderde leraars bymekaar was, en die wonderlike gees van geloof en hoop wat ek deurentyd daar gesien het, maak my hart brandend. Bid vir jou leraar, dat hy staande sal bly!

Hebreërs 3:7-19 is 'n kort preek met Psalm 95:7-11 as basis. Dit handel oor die Israeliete wat vir veertig jaar in die woestyn rondgeswerf het voordat hulle die beloofde land kon binnegaan. Dit

was sekerlik nie 'n maklike veertig jaar nie, maar hulle het sêlf gesoek daarna deur hulle ongeloof. Elke dag moes hulle sien hoedat God vir hulle voorsien in hulle tog op pad na die beloofde land. Hy het daagliks vir hulle manna en kwartels gegee om te eet en op wonderbaarlike wyse water gegee om te drink. Hy het hulle op Goddelike wyse gelei en beskerm met die wolk- en vuurkolom en hulle rigting daarmee aangedui van die een droë sandduin na die volgende, deur 'n woestyn wat oneindig voor hulle uitgestrek het. Die asemrowende wonder van God

se sorg is totaal onbegryplik, hoe Hy meer as driemiljoen mense so kon voorsien aan al hulle behoeftes. Nogtans kon hulle nie glo dat Hy hulle veilig die land kon inlei nie. Hulle was hardkoppig, opstandig en het God uitgetart! Nie een van daardie geslag Jode het die beloofde land gesien nie, buiten Josua, die enigste gelowige. Die ander se lyke lê verstrooi oor die woestyn.

Die skrywer van hierdie preek waarsku nou sy lesers dat hulle nie in dieselfde soort van godsdiens moet verval nie. Die Israeliete wat volgens Eksodus 33 vir God aanbid het, het kort

daarna verval in afgodsdien. Baie van die teoloë wat nou sulke skokkende uitsprake maak was eens toegewyde gelowiges. Wat het gebeur? 'n Jehovah's Getuie vertel my dat sy 'n sondegskool onderwyseres in die NG Kerk was. Wat het gemaak dat sy nou nie meer Jesus as God erken nie?

Die Jode het God op 'n baie besondere manier leer ken, maar hulle het steeds hulle rug op Hom gekeer. Hulle straf was afgryflik. Iemand wat ál die geleenthede kry om God waarlik te leer ken, het 'n wonderlike voorreg. Teoloë het geleenthede

wat min mense beskore is. Tóg raak sommige die pad totaal byster. Ek en jy wat gereeld die Woord van God hoor, is nét so bevoorreg. Daar is miljoene wat nie daardie geleentheid het nie. As jy jousef laat verlei deur dwaalleringe, of in opstand kom teen die dinge wat jou geleer word in die Woord van God, wag daar 'n verskriklike einde op jou.

Die onfeilbare Woord van God pleit vandag by ons: “Vandag as julle Sy stem hoor, moet julle nie hardkoppig wees nie, soos julle voorvaders toe hulle in opstand gekom het.” Moenie jou laat verlei deur die mooi praatjies van

dwaalleraars nie. Hou die oog gevestig op Jesus, die opgestane Heer, Hy wat waarlik opgevaar het na die hemel, en wat regeer oor die hemel en die aarde. Hou styf vas aan jou geloof in Jesus, want Hy is waarlik God en Skepper, so leer die heilige Woord van God ons. Glo met jou hele hart dat die Bybel nie maar afgewaterde “woorde van God” is soos sommige beweer nie, maar die ware Woord van God.

Gebed:

O Here, ek pleit om genade vir die teoloë wat U Woord verwerp het. Ruk hulle asseblief terug uit die kloue

**van die duiwel! Gee asseblief
vir hulle 'n nuwe insig.**

Woestyntyte

Hebreërs 3:7-19

Ons lees vanoggend weer die Skriflesing wat ons gister behandel het, en kyk dan uit 'n ander hoek daarna. Hoe lank moes dit die Israëliete geneem het om van Egipte tot in die beloofde land te stap? Jerusalem is 'n skamele driehonderd-en-'n-bietjie kilometer van Egipte af. 'n Man kan gemaklik veertig kilometer in 'n dag aflê. Maar sê nou maar hulle het slegs tien kilometer elke dag gestap, dan kon hulle, as hulle voet in die hoek sou sit, binne 'n enkele maand met hulle tasse voor

Jerusalem se poorte staan. Hoe lank het dit hulle geneem? 'n Volle veertig jaar! Waarom?

Die getal veertig is in die Bybel gelaai met simboliek. Dit wys veral op voorbereiding. Jesus was veertig dae lank in die woestyn, waar Hy deur die duiwel versoek is. Die apostels moes veertig dae lank wag en hulleself voorberei na Jesus se opstanding, voor hulle daardie reuse taak kon aanpak om dissipels te gaan maak van al die nasies. Vir hulle was dit 'n woestyntyd van onsekerheid en angs oor wat die toekoms vir hulle sou inhou. Hulle was

gestroop van al hulle sekuriteit wat hulle die afgelope drie jaar beleef het saam met Jesus. Hulle moes nou leer om op God alleen te vertrou.

Ek het al 'n paar keer gesien hoedat nuwe jong leraars, pas uit kweekskool, hulle eerste gemeentes aanpak met vuur en vlam en tonne selfvertroue, nét om hard aarde toe gebring te word. Wat vir hulle 'n wonderlike ondervinding moes wees, ontaard dikwels in 'n nagmerrie woestyntyd. Soms wil hulle tou opgooi, selfs uit die bediening gaan, want dinge raak vir hulle net te veel. Die feit is dat dit juis

hierdie harde leerskool is waardeur hulle gaan, wat van hulle suksesvolle leraars maak. Die konfliktsituasies, fel kritiek en soms selfs openlike vyandskap van sommige van hulle eie gemeentelede, is die dinge wat hulle sterk maak vir hulle vrugbare arbeid in God se wingerd.

Elkeen wat besluit om deel te wees van die Evangelie-span, moet ook bereid wees om deur 'n woestyntydperk te gaan, want dit is die Here se manier om jou voor te berei en sterk te maak vir jou taak. Woestyntyte is baie belangrik. Jy moet egter weet hoe

om dit te hanteer, en watter gesindheid jy moet openbaar wanneer jy daardeur gaan.

Kom ons gaan kyk 'n bietjie na Israel se woestyntyd. Ons moet onthou dat Jakob en sy seuns in Egipte gaan bly het nadat Josef hulle blyplek gegee het. Jakob se seuns was beslis nie engeltjies nie, so leer die geskiedenis ons. Hulle het wrede dinge gedoen, selfs hulle eie broer as 'n slaaf verkoop! Die jare wat hulle die lekker lewe in Egipte kon leef, het hulle waarskynlik die bietjie Godsdiens wat Pa Jakob hulle probeer leer het, totaal by die venster uitgegooi! Daarvan het

sekerlik bitter min oorgebly vir hulle kinders, kleinkinders en agterkleinkinders. Teen die tyd dat Moses hulle uit die slawerny waarin hulle uiteindelik verval het, moes uitlei, wonder ek of hulle God nog ooit geken het. Daarom dat Moses die Here moes vra, hoe hy vir die volk moes verduidelik, watter God dit nou eintlik is wat hom gestuur het?

Teen hierdie agtergrond neem die Here hulle met 'n groot ompad deur die woestyn, en Hy leer hulle wie Hy werklik is. Hy sorg vir hulle op 'n wonderlike manier, en Hy leer hulle van Sy trou en genade en hoe hulle moes leef. Wat doen

hulle tydens hierdie woestyntydperk? Hulle verwerp Hom telkemale. Inderdaad het Hy hulle gebring tot by die poorte van die beloofde land, maar hulle was nie gereed daarvoor nie. Wat dalk 'n jaar of twee moes wees om hulle voor te berei vir hierdie land, het uitgerek na veertig jaar voordat hulle uiteindelik gereed was.

Hoe moet ek en jy woestynsituasies hanteer wanneer ons daarin beland? Ek was al deur 'n paar woestyntydperke in my lewe, en dikwels het ek dit totaal verkeerd hanteer. Die belangrikste is dat

ons moet besef dat die Here dit gebruik om ons voor te berei. Moet dus nie daarteen baklei, soos ek al baie gedoen het nie. Aanvaar dit. Maar dit is ook belangrik om dit te beskou as 'n baie groot voorreg! Wees opreg uit jou hart uit bly daaroor. Die Here stuur hierdie soort beproewing slegs oor die lewens van mense wat Hy wil gebruik. Wees dus bly dat die Here jou waardig ag om hierdie "opleiding" te mag deurgaan. Jare gelede, toe ek my diensplig opleiding gekry het, is daar 'n keuring gedoen vir ouens wat valskermssoldate kon word. Die opleiding hiervoor was louter hel,

maar elkeen van ons het gedroom daarvan om deel van hulle te kon word.

Dalk moet ons as gelowiges ook so daarna uitsien om waarlik deur die meule gestuur te word soos dié vir valskermsoldate. Dit is 'n meule wat bitter hard maal, maar wat jou sterk maak vir diens in die Koninkryk van God. Wees dankbaar en trots op die feit dat die Here jou waardig ag vir 'n woestyntyd!

Gebed:

Here, dankie vir die woestyntyte in my lewe. Maak my asseblief sterk en paraat vir die taak waarvoor U my voorberei.

Om te Rus

Hebreërs 4:1-11

Ek is moeg! Ek het dringend rus nodig! Waar ek hier sit en die dagstukkies skryf, het ek 'n dowwe hoofpyn en dit sou so lekker wees om net vir 'n rukkie te gaan lê en slaap. Maar vir arme ekke is daar géén rus nie want die werk lê in hope en wag, en dit moet klaarkom! Eintlik kan ek nou rêrag doen met 'n vakansie, maar daar is nét te veel werk!

Spoorwegpersoneel was in my kleintyd verplig om op 55 af te tree. Die jare se sweet op die stoomtreine het gemaak dat 'n man teen 55 fisies uitgeput was,

en almal het met groot verlange uitgesien na daardie rus. Maar die manne se rus was gewoonlik maar van korte duur, want binne enkele jare van stoepsit en niksdoen was hulle op nog 'n redelik jeugdige ouderdom al in die graf. Waarom? Die skielike niksdoen na 'n leeftyd van harde arbeid, het hulle laat wegkwyn!

Maar wat is die ware betekenis van die woordjie “rus”? Dit word so maklik misverstaan. Vir die meeste van ons is dit om te ontspan en so min as moontlik te doen. Vir ander beteken rus iets heeltemal anders, om op te hou doen wat jou heeldag besig hou,

en iets totaal anders in die plek daarvan te doen. As jy dus heeldag voor die rekenaar sit en werk, sal rus dalk beteken dat jy dit gaan uitsweet in 'n gimnasium of die tuin omspit, of dalk net 'n entjie gaan stap of draf.

Die lekkerste rus wat jy my kan gee, is om my 'n week of twee iewers in die ongerepte bos te laat bly, weg van al die moderne geriewe. Om 'n tentjie op te slaan en hout te gaan soek in die veld vir die aand se braaivuurtjie, is gladnie moeite nie. En om kilometers te stap en my pad oop te baklei deur onbegaanbare doringbosse om die een of ander

voëltjie te gaan soek, is pure lekkerte. En om dan stokflou op my kampstoeltjie neer te val aan die einde van die dag, dis nou lékker rus!

Ons lees in Genesis 2:2 dat God gerus het op die sewende dag nadat Hy klaar was met die skepping. Hoe het God gerus? Deur die skepping te onderhou! God se rus was dus nie 'n niksdoen-rus nie, maar 'n iets-anders-doen-rus. Sondag is ons weeklikse rusdag. Hoe bring jy dit deur? Deur te sit en niksdoen? Nee, jy gaan kerk toe, neem aktief deel aan die erediens, gee sondagskool, doen dalk

hospitaalbesoek. Of jy kan dalk 'n eensame persoon uitnoodi vir ete of kuier saam met jou gesin of vriende. Jy kan ook tyd spandeer aan Bybelstudie of geestelike werk waarvoor jy andersins nie tyd het nie. Met ander woorde, dit behels dat jy God dien en goed doen aan ander mense.

Daar is egter 'n ander soort rus waarvan hier ter sprake is, die ewige rus wat op gelowiges wag, oftewel die rus saam met God in die hemel. Die vraag is of elke gelowige daardie rus gaan smaak. Volgens Hebreërs 4:1 is dit dalk nie 'n uitgemaakte saak nie! Jy kan jou “paspoort”

verbeur! Judas is 'n klassieke voorbeeld. Hy het Jesus intiem geken, maar op 'n dag besluit dat hy nie meer glo nie. Die gevolge was tragies. In 'n vorige oordenking het ons gesien hoe leraars wat gelowig die Woord van God verkondig het, totaal die spoor byster geraak het en nou Godslasterlike dinge verkondig. Kan hulle God se ewige rus ingaan? Die ewige rus is nie outomaties aan Christenskap gekoppel nie. Daar is dalk sommige wat kan agterbly! Oor hierdie vraag is al baie debatte gevoer, en daar is nie eenstemmigheid nie. As jy my sou vra of ek glo dat 'n gelowige

sy kans om die ewige lewe te kry kan verbeur, dan moet ek antwoord, dat ek nie seker is nie, maar ek gaan beslis nie kanse waag nie!

Wat beteken dit? Ja, natuurlik is dit slegs geloof in Jesus wat my kan red. Maar dit vra van my om daaraan te werk, en hierdie geloof in stand te hou en gedurigdeur te versterk. Om te dink dat so af en toe se Bybel lees, bid en per geleentheid kerk toe gaan, genoeg is, maak jy 'n groot fout. Dit kos harde werk om jou geloof sterk en lewendig te hou. Terselfdertyd is daar die kwessie van die wet van God.

Nee, ek verwerf beslis nie saligheid deur die wet te onderhou nie, want alleen Jesus se versoening gee saligheid. Maar as ek die wet by die venster uitgooi, maak ek 'n bespotting van God se heiligheid. Natuurlik is dit ook nie daardie harde werk in die Koninkryk wat jou die ewige rus gee nie, maar as jy dit nie doen nie, glij jy so rus-rus al hoe verder van jou geloof af weg, totdat jy dit uiteindelik dalk totaal kan verloor.

Ja, ek ken mense wat eens aktiewe gelowiges was, en wat so rus-rus weggedryf het, sodat jy hulle vandag gladnie eers meer

as gelowiges herken nie. As jy dalk een van hulle is, wil ek vandag baie dringend vir jou vra of jou geloof in Jesus ooit nog stewig staan. Indien wel, vir hoe lank dink jy sal jy nog kan uithou voordat jy vir ewig wegdommel die ewige verderf in? Word wakker! Doen vandág iets aan die saak voordat dit dalk vir ewig te laat is!

Gebed:

Here, skud my asseblief wakker uit my rus - lei my om die tyd uit te koop en te werk in U Koninkryk.

Vark in die Nag

Hebreërs 4:12-13

Diere is in 'n sekere opsig so ontstellend voorspelbaar. As jy deur die wildtuin ry, sal jy dadelik weet, sonder om eers te kyk, wat die rooibokke doen. Hulle loop en wei, en paartyd brul die ramme soos leeus en baklei van sonop tot sononder, en reg deur die nag tot wéér sonop! Leeus slaap. Wel, so wil dit voorkom, want al wat jy leeus óóit sien doen is slaap. Ek dink dis 'n mite dat leeus bokke vang. Het jy al ooit 'n leeu 'n bok sien vang? Dit gaan my verstand te bowe hoe die ouens wat die natuurflieks maak die leeus so

ver kry om te jag. My leeus slaap!
'n Visarend sit in 'n boom en mooi
lyk. Soms gaan vlieg hy 'n draai
daar hoog in die lug, maar
meestal sit hy net. Visvang? Nog
nooit een gesien wat visvang nie!
Diere is so voorspelbaar!

En vlakvarke? Hulle grawe vir
wortels of knip die kort grassies
nog korter. En as hulle skrik,
wapper hulle vlaggies aan 'n
lugdraad. Hulle rol ook graag in
die modder. Interessante diere,
want hulle het nogal 'n groot
repertoire! Snags sien jy hulle
natuurlik nooit, óóit, want dan
kruip hulle weg in 'n gat.
Vlakvarke is só voorspelbaar!

Rêrag?

Een aand sit ons by ons kampvuurtjie in die bos. Dis al pikdonker, en die leeus is lekker aan die gesels daar onder langs die Krokodilrivier. Terloops, leeus brul ook soms, so hulle slaap darem nie áltyd nie! Selfs die ou “wolf-met-die-mank-been” is al hard besig om sy droewige lied te sing vir ‘n maat wat iewers op soek is na ‘n stukkie oorskietvleis. Alles is rustig hier om die vuur, báie rustig.

Dan skielik is daar ‘n geritsel. ‘n Takkie wat kraak. My hart slaan bollemakisie, en Mosbolletjie gryp na die flitslig. Wat kan dit wees?

Uit die digte bos loer die lelikste gesig wat ek al óóit in my lewe gesien het, met twee opkrultande en bloedbelope oë wat tussen die vuil, rowwe plooië deur vir ons loer. Hy gee 'n ongeërgde snork en stap verby na waar daar 'n paar mieliepitte op die grond lê. 'n Vlakvark! In die nag? Hierdie vark het beslis 'n duister kant aan hom! Hulle loop mos **NOOIT** snags rond nie! Duikertjies en muskeljaatkatte ja, maar vlakvarke? Beslis nee!

Die verskrik-gevreet vark gee 'n vulgêre snork, gluur ons arrogant aan en begin dan slurp-slurp die duikertjie se appel oopbek

opvreet. Dan ontdek hy 'n hophie mielies. Mieliepit-vir-mieliepit word hulle opgelek uit die grond deur die wielneus. En as dit lyk of daar niks meer oor is nie, dan suig hy nog 'n paar pitte uit die stof op. Ek grill! Hy gee 'n paar treë in ons rigting en staar ons aan. Ek vererg my vir die ongemanierde vark, tel 'n stuk hout op en gooi hom. Dis raak maar hy maak asof hy dit nie gevoel het nie. En dan, soos hy gekom het, verdwyn hy weer die nag in.

En ek wonder! Jy dink jy ken iemand, maar eintlik weet jy niks van hom af nie!

Maar wag so 'n bietjie, moenie die fout by ander gaan soek nie. Dalk moet ek eers by myself begin! Almal dink hulle ken my, hierdie vriendelike, liefvallige ouderling. Maar weet hulle rêrag wie ek is? Weet hulle van die donker kant van my lewe? Weet hulle dat daar agter hierdie vriendelike lag, soms 'n donderwolk in my binneste hang? Een met blitsende weerligstrale? Nee, natúúrlík sal hulle nooit weet nie, want ek kan dit baie goed wegsteek! Net ek en my vrou alleen weet daarvan! My geheim is veilig, baie, baie veilig.

Maar is my geheim ooit so

vreeslik veilig weggesluit in my Fort Knox kluis? Die Hebreërskrywer waarsku: “*Die Woord is skerper as ‘n swaard met twee snykante, en dring deur selfs tot die skeiding van siel en gees en in gewrigte en murg. Dit beoordeel die bedoelings en gedagtes van die hart.*” Absoluut niks is vir die Here onsigbaar nie, en alles lê oop voor Hom! En die ergste is, dat ons sal moet rekenskap gee.

Ons bly nou maar eenmaal mense, propvol swakhede. Versoekings kom oor jou pad, en partymaal val jy pens en pootjies binne-in hierdie versoeking.

Sondes ry ons bloots, en al probeer jy 'n vroom gesiggie opsit voor die mense, is daar tóg die sondes in jou donker binneste waarvan niemand anders weet nie. Die sielkundiges praat van die skadukant van die mens. Freud noem dit die Id, die DIT, die dier, die nag-vlakvark in ons. Natuurlik wil ons almal sekerlik maar 'n heel mens wees, verlos van die duistere dinge in jou wat jou dinge laat doen wat onaanvaarbaar is.

Het ek nou 'n verskriklike donker prentjie geskilder? Inderdaad! Maar dalk is dit nodig dat ons van tyd tot tyd introspeksie doen, en

weer tot besinning kom. Maar gelukkig is dit nie waar die Hebreërskrywer eindig nie. Hierdie is die inleiding om vir ons die wonderlike nuus te gee van Jesus se ingryping in die donker situasie. Maar daaroor berig ons DV in die volgende dagstukkies. Moenie dit misloop nie!

Gebed:

Here, U alleen ken my hart - die duister dinge wat ek met my saamdra. Dankie dat ek dit vir U mag bring. Vergewe my asseblief, en was my skoon.

Hoëpriester

Hebreërs 4:14-5:10

Gister het ons gepraat van die donker kant in my lewe, die ID, “nagvark.” Nie één van ons wil só wees nie! Ek wil bitter graag daardie donker “ek” wegwens! Maar hoe?

Ek kan die probleem op verskillende maniere hanteer. Ek kan dalk bloot ontken dat ek ‘n probleem het! As ek natuurlik erken dat ek ‘n swakheid het, is my “image” daarmee heen, dus klink ontkenning na ‘n baie goeie opsie. So sal ek egter nooit geestelik kan groei nie. Maar erger nog, is die feit dat ek

hierdeur nie alleen vir myself en die mense om my lieg nie, maar ook vir die Here. Ontkenning is dus gladnie 'n opsie nie.

'n Ander alternatief is dat ek myself straf op die een of ander manier. Ja, baie mense doen dit! In Suid-Amerika gaan mense so ver as om hulleself te gésel en selfs te laat kruisig. Ek kan myself eintlik baie makliker straf as dit, deur bloot met 'n skuldige gewete rond te loop! Maar al wat dit my gee is 'n lae selfbeeld, en boonop verhoog dit my stresvlakke en my bloeddruk.

Ek kan natuurlik ook probeer om sêlf te betaal vir die gevolge van

my skewe duister lewe. In die ou tyd het die Hoëpriester dit namens die mense gedoen. Hy was natuurlik ook maar 'n gewone mens, en sy taak was om namens jou by God in te tree. Omdat hy self 'n mens was met sy eie swakhede, het hy medelye gehad met die mense vir wie hy moes intree. Hy moes offers bring vir die mense se sondes, maar ook vir sy eie sondes. Hierdie stelsel het baie nadele gehad, want die menslike onvolmaaktheid het pynlik soos 'n seer duim uitgestaan. Ja, selfs 'n Hoëpriester het ook maar sy skadukant, daardie boesemsondes waarvan slegs hy

(en God) weet. Dit het duidelik uitgekóm in die verhoor van Jesus, toe die Hoëpriester en ander kerkleiers selfs vals getuienis ingebring het om Jesus te probeer skuldig vind. Van liefde was hier absoluut géén sprake nie.

Nou waar lê die antwoord dan? Is daar enige alternatief wat kan werk?

Die enigste antwoord lê by Jesus! Hy het alles volmaak kom maak. As Hoëpriester by uitstek is Hy persoonlik deur die Vader benoem. Nie een ander hoëpriester het ooit die voorreg gehad om met 'n stem uit die

hemel, die stem van God georden te word nie. Dit was egter nie al nie, want anders as die aardse hoëpriesters soos Kajafas, het Hy nooit enige sonde gehad nie. Was Jesus ooit met sonde gekonfronteer? Inderdaad! Kort na Sy doop is Hy die woestyn in om voorberei te word vir Sy taak. Daar het die duiwel op allerhande maniere probeer om Hom te verlei om te sondig. Jesus het egter deur die ergste verleiding steeds staande gebly, en nooit óóit gesondig nie. Boonop kan Hy Homself volkome met ons probleme vereenselwig, want Hy was waarlik mens met al die menslike probleme, selfs

versoekings. Ons sondes word vandag dus deur 'n Sondelose Hoëpriester, die éinigste sondelose hanteer, 'n Hoëpriester wat waarlik empatie het met ons gewone mense.

Die priesters van ouds moes na die Allerheiligste van die tempel gaan om in te tree vir die mense se sondes, want dit is dáár waar God was. Omdat Jesus Sêlf God is, hoef Hy nie in die Allerheiligste te gaan soos ander priesters nie, Hy het immers direkte toegang tot die hemel. Om die waarheid te sê, was dit juis Jesus, die “Engel van God” wat destyds vir Moses in die tent van samekoms

ontmoet het wanneer Moses vir die volk moes intree by God.

Waar die ou orde slegs die Israeliete kon betrek, het almal vandag toegang tot Hom. Jesus se Persoonlike opdrag was dat die Evangelie na al die nasies uitgedra moes word.

Jesus is ook nie aangestel uit die tydelike priesterorde van Aäron soos van ouds nie, maar die ewige priesterorde van Melgisedek (Gen. 14:18-20), 'n tydlose Goddelike orde. Hoe tydloos dit is, gaan ons nietige menslike verstandjies totaal te bowe. Hy was alreeds daar voor die Skepping, en Hy is vir ewig,

hoe lank dit ookal mag wees.

In die ou tyd het mense betaal vir hulle skuldvergifnis. Jesus het egter gekom en nou sêlf die prys ten volle betaal met Sy offer op Golgota. Dit beteken dat ek en jy nou onder 'n verpligting staan teenoor Jesus, om 'n lewe van dankbaarheid te lei. Dit beteken nie dat ons nou nog steeds moet betaal nie, maar alleen dat ek my beste vir Jesus sal gee uit eie vrye wil, omdat ek daarmee dankie wil sê.

Kom ons bring vandag al ons laste en sondes na Jesus, ook daardie duistere skadusondes waarvan ons nooit vir enigiemand

iets van durf sê nie. Hy sal verstaan, en Hy is bereid om dit totaal en al te vergewe en daarvan te vergeet.

Gebed:

Here, U alleen ken my hart - die duister dinge wat ek met my saamdra. Dankie dat ek dit vir U mag bring. Vergewe my asseblief, en was my skoon.

Kos Gee Groei

Hebreërs 5:11-6:3

Ons kleinkind is twaalf jaar oud, en natuurlik die skatlikste meisietjie in die hele wêreld! Met groot belangstelling let ek op hoe sy oor die afgelope twaalf jaar ontwikkel het: daardie eerste keer dat ek vir klein Zoë gesien het in die hospitaal, 'n pap ou dingetjie wat skaars haar ogies kon oopmaak. Die ou sprinkaanbeentjies was om van te huil! En die boudjies, kleiner as hoenderboudjies! Maar toe begin sy mos suip! Melk by die liters, tot vervelens toe. En nes jy dink dat sy nou genoeg gehad het, dan

begin sy weer van voor af! Skree dat die berge weergalm as jy nie betyds die volgende sarsie gereed het nie. Skaars drie maande later lyk daardie einste sprinkaanbeentjies al so ampertjies soos dié van 'n ballet danseres. Soos 'n spons neem sy haar omgewing waar en bêre die inligting vir toekomstige gebruik. Klanke fassineer haar, en alles wat beweeg. Tog so jammer dat hulle nie vir altyd so klein en skatlik kan bly nie!

Twaalf jaar het verby gegaan, en die melk het plek gemaak vir regte, egte kos - vleis en groente en alles wat gesond is. En ek

dink: As Zoë wél so klein gebly het, dan was daar 'n reuse probleem.

Jare gelede was daar saam met my op skool 'n meisie wat fisies nooit groot geword het nie, Jenny. Toe ons hoërskool toe is, het sy steeds gelyk soos 'n vierjarige dogtertjie. Sy was pragtig, skatlik, en almal wou haar opvreet, maar sy het 'n baie groot probleem gehad. Voordat sy mondig geword het, is sy dood. Tragies!

As 'n baba nie groei nie, is daar probleme. As 'n gelowige nie geestelik groei nie is daar óók probleme. In die geestelike lewe is daar nie stilstand nie, óf jy

groeï, óf jy kwyn weg. Dit is soos 'n topfiks atleet: as hy nie aanhou oefen en oefen nie, verloor hy sy fiksheid en hy kwyn weg. Geleidelik gaan sy toestand agteruit. Oefening is nie altyd lekker nie, want dit verg opoffering en dissipline.

Die ander kwessie wat aangespreek word is die baba se kos: vir die eerste paar maande kan hy net melk baasraak, en dit doen hy nogal baie goed! Maar dan begin hy met babakos, en geleidelik word dit al growwer en taaier, totdat hy uiteindelik 'n stuk tawwe biltong met gemak kan kafdra. Baie gelowiges kom

selde verder as die Psalms en die Saligsprekinge, want hulle het nog nooit geleer om die moeiliker dele van die Bybel te lees nie. Openbaring is só 'n skrikwekkende Boek, dat hy nooit eers oopgemaak word nie. As daar Bybel gelees word, is dit maar net 'n ou stukkie om die gewete te sus, en daar word nooit in diepte besin oor wat God eintlik vir jou wil sê daardeur nie. Vir 'n huweliksverrykingskursus sien jy dalk nog kans, maar van Bybelskool bly jy baie ver weg, want dit is hééltemal bokant jou vuurmaakplek!

Waar begin ek? 'n Goeie

beginpunt is om die Bybel saam met 'n goeie kommentaar te lees. Die Bybellennium vind ek uitstekend, want dit gee 'n behoorlike agtergrond en verklaar ook meeste moeilike begrippe. Dit pas ook die gedeelte toe op vandag se lewe. Met so 'n kommentaar begin die Bybel vir jou sin maak. Skakel in by 'n goeie Bybelskool. Daar kry jy 'n grondslag wat Bybellees vir jou 'n nuwe avontuur maak. Die belangrikste is egter dat dit alles in biddende afhanklikheid van die Heilige Gees gedoen word, anders beteken al hierdie dinge net mooi niks!

Vaste geestelike kos laat jou geestelik groei. Maar nou moet jy versigtig wees dat jy nie net in die wydte groei, en geestelik vet word nie. Saam met kos kom oefening. Daardie “vet” moet omgesit word in “spiere” sodat jy geestelik nuttig kan word. Wees bereid om ook te gesels oor die dinge wat jy leer. Deel dit met ander, en bespreek dit. Nie alleen verryk jy ander mense met jou kennis nie, maar sodoende anker dit ook vas in jou eie lewe. Iets wat jy net gelees het, vergeet jy gou, maar as jy dit met iemand anders bespreek het, word dit permanent in jou geheue vasgebrand. ‘n Bybelstudie- of selgroep is van

onskatbare waarde, want hier kan jy dit wat jy geleer het met ander deel, maar terselfdertyd ook weer van hulle leer.

Verder moet jy die dinge wat jy leer, fisies uitleef. Byvoorbeeld, Filippense 4:4 sê dat jy in alles bly moet wees. 'n Pragtige gedagte! Leef jy dit egter doelbewus aktief elke dag uit, dan gee dit jou nie alleen 'n wonderlike positiewe gemoedstoestand nie, maar jy het 'n positiewe invloed op die mense met wie jy in aanraking kom.

Daar is baie maniere om die Woord uit te leef. Wees kreatief, en luister na wat God vir jou sê.

Stuur byvoorbeeld hierdie dagstukkies na soveel mense moontlik. As jy oefening jou passie maak, kan dit baie lekker wees. Dit hoef nie 'n straf te wees nie! Geestelike oefening kan 'n heerlike avontuur wees - myne is opwindend! Ek daag jou uit om vandag daarmee te begin!

Gebed:

Dankie vir al die geestelike kos wat U vir my gee, Here. Help my asseblief om geestelik aktief te wees en elke dag U Woord prakties uit te leef.

Die Oorvloedige Bos

Hebreërs 6:4-12

Soos jy seker al agtergekom het, is ek baie lief vir die Laeveld. Wat is dit in daardie wêreld wat my so bekoor? Dit kan beslis nie die klimaat wees nie, want dit raak onhoudbaar warm, en as die son jou daar alleen kry, skroei hy jou dood. Moontlik die verskeidenheid van diere? Miskien, dalk. Maar ek dink eerder dit is die rustigheid en die plantegroei, veral die bome wat my so aantrek. Ek kan vir ure lank so deur die bos dwaal en my net verlustig aan die asemrowende verskeidenheid van bome,

struike, grasse, veldblommetjies. Kyk, ek gee myself gladnie uit as 'n boom- of plantkenner nie. Maar ek geniet hulle!

Ek wil jou uitnooi om saam met my deur die ongerepte Laeveld te stap. Kom ek stel jou voor aan die netjiese ou tante van die bos, Mevrou Maroela, altyd gereed wanneer die somer kom, om jou te oorlaai met vragte geurige vrugte. Vrygewige ou tante hierdie. Neffens haar groei Blinkblaar Wag-'n-bietjie. Pragtige immergroen meisie met 'n digte, blink, donkergroen blaredos wat altyd skadu gooi as die son genadeloos brand. Haar rooi

vruggies is kos vir 'n swetterjoel voëls. En van dié wat op die grond beland kan jy 'n heerlike tee brou. Jy moet hierdie doedie net bitter versigtig hanteer, want sy het katnaels wat séér krap en nie weer los as sy jou eers gegryp het nie. Aan Blinkblaar se sy staan Rooiboswilg. Hierdie is beslis 'n man-boom, want hy gee die wonderlikste hout, die swaarste in die ganse bos. 'n Braaivleisvuur van sy hout is goed genoeg vir 'n koning.

Bokant hierdie bome toring
Mevrou Knoppiesdoring.
Waardige ou dame met 'n
knoetsige, skurwe stam vol

skuilplekke en gate waar
likkewane en voëls en die
skattigste waaierstertmuisies en
nagapies nes maak. Sy is sowaar
die woonstelkompleks van die
bos. En lentetyd ontplof sy in 'n
massa spierwit blomme wat dit
laat lyk asof sneeu skielik die
Laeveld getref het. Vanwykshout
is 'n ware heer, getooi in trosse
pers blomme. Worsboom is die
hanswors van die bos, met reuse
worse wat aan stingels hang, en
asemrowende dieprooi blomme.
Die statige Mejuffrou Hardekool
toring kiertsregop, feitlik blaarloos
die hemel in, 'n opregte
oujongnooi. En dan is daar nog
Wildemango, Mevrouw Suurpruim

en 'n warboel van struike.
Rosyntjebos, Mispel,
Skurwerosyntjie en 'n bonte
verskeidenheid veldblommetjies.
En oral baljaar die voëltjies,
goggatjies en ander diere. Die
bos is Paradys!

Maar Adam en Eva se Paradys
het sy slang gehad, en so ook die
Laeveld: Tante Sekelbos met haar
aaklige dorings! Haar boodskap is
duidelik, wanneer sy haar lang,
skerp naels wys: “Hier sal julle nie
deur nie!” Sy groei in versteurde
grond, waar sy net mooi álles
oorneem! Onder haar rokspante
groeï net Gifappeltjies en
Kakiebos! Waar Tante Sekelbos

wortel geskiet het, word al die ander verdring. Sy is 'n verskrikking!

Ek en jy is in 'n sekere sin presies nes die Laeveld se bos! Wanneer jy die dag jou hart oopmaak vir Jesus, kom die Heilige Gees en beplant die klipharde grond van jou lewe met vrugbare “bome”. Die eerste ding wat jy moet onthou, is dat plante net groei as daar kos in die grond is. In arm grond gaan jou “bome” dood. Jou grond moet geestelike kos inkry, soos ons duidelik in die vorige dagstukkies gesien het. Hoe meer geestelike kos jy inkry, hoe oorvloediger en sappiger is die

vrugte wat jou “bome” dra, tot groot seën vir almal.

‘n Tweede belangrike les uit die Laeveld, is dat verskillende soorte grond verskillende soorte plante oplewer. Ry jy deur die noorde van die Kruger Wildtuin, sien jy plate Mopanies, waar die olifante na hartelus in baljaar. Aan die rivieroewers kry jy weer Wildevye, Jakkalsbessies, Rooiessenhout en plate riete. So is ek en jy ook verskillend, en ons dra verskillende soorte geestelike vrugte.

Die derde les uit die Bos, is dat daar ‘n baie groot gevaar lê en dreig, die gevaar van versteurde

grond, waar ons toelaat dat die vyand, die duiwel, ons vrugbare grond kom omkrap. Dit is daar waar die Sekelbos, Gifappeltjies en Kakiebos in jou lewe oorneem, en al die ander vrugte verdring. Die Hebreërskrywer stel dit bitter kras, as hy sê dat waar 'n gelowige "afvallig geword het, is dit onmoontlik om hulle weer tot bekering te bring". Só ernstig voel hy oor hierdie saak, dat hy sê dat so 'n persoon eintlik weer vir Jesus kruisig, en Hom in die openbaar tot 'n bespotting maak! (Heb 6:6)

Vanoggend se Skrifgedeelte pleit by jou en my. Wanneer ons

geestelike lewe besig is om sy groeikrag te verloor, en ons nie meer die vrugte lewer wat ons moet nie, dan is daar rooi ligte wat flikker. Moenie dat die sekelbosse jou lewe oorneem nie, want dit kan fataal wees. Jy kan dalk selfs jou saligheid verloor! Maak jou hart oop vir die Heilige Gees, en neem geestelike kos in sodat jy weer vrugbaar kan wees en tot nut vir die Koninkryk van God.

Gebed:

Here, ek wil nie sekelbosse in my lewe hê nie! Voed my asseblief sodat ek vrugte kan dra.

Is daar nog Hoop?

Hebreërs 6:13-20

Om te krap waar dit nie jeuk nie, kan gevaarlik wees - so het die eerste vrou in die wêreld (volgens 'n ou Griekse legende) uitgevind. Haar naam was Pandora. Volgens hierdie verhaal is daar aan haar 'n kisse gegee, en saam daarmee 'n opdrag dat sy dit onder géén omstandighede mag oopmaak nie. Nou vra ek jou met trane in my oë, is dit nou nie die mees onregverdige ding om enige vrou aan te doen nie? Soos dit natuurlik enige volbloed vrou betaam, het haar nuuskierigheid die oorhand gekry, en sy kon net

eenvoudig nie anders nie as om te loer wat in daardie geheimsinnige kissie is. En nét daar begin al die ellende toe, want toe sy die deksel lig, vlieg die aller-liederlikste dinge daar uit: rampe, siektes, ouderdom, misdaad, swaarkry en al wat 'n ellende is. Sy probeer wal gooi, maar dis puur verniet! Al wat sleg is borrel in 'n stroom by haar kissie uit. Spierwit geskrik klap sy uiteindelik tóg die deksel toe, net voor die heel laaste ding uitvlieg. Wat het in die kissie oorgebly? **HOOP!** Sonder hoop sou die mensdom nooit die magtige vloed van onheil wat Pandora laat ontsnap het kon hanteer nie.

Inderdaad is dit maar net 'n storie, 'n legende, maar die feit is dat sonder hoop baie mense nooit sal kan oorleef nie. 'n Goeie voorbeeld hiervan is die Nazi konsentrasiekampe, waar mense soos uitgeworpe diere aangehou is in die mees haglike omstandighede. Die bekende skrywer, Victor Frankl het in sy boek, "Man's Search for Meaning" geskryf oor sy ervarings in so 'n kamp. Hy vertel dat die enigste mense wat daar oorleef het, dié was wat nog hoop gehad het. Hoop het hulle letterlik aan die lewe gehou.

Die Hebreërskrywer wil vir sy

lesers hoop gee. Hulle het baie vervolging ervaar, en die verskriklike

lewensomstandighede het hulle dikwels wanhopig gehad. Baie mense het moed verloor. Is daar ooit vir hulle iets oor in die lewe? Inderdaad! Daar is hoop! God hou sy beloftes!

Abraham was 'n voorbeeld van iemand wat op hoop geleef het. As hy kinderloos sou sterf, sou dit die einde van 'n geslaglyn beteken het. 'n Groot ramp! God het egter aan Abraham 'n belofte gemaak van 'n ontelbare nageslag, en Abraham het vasgeklou aan daardie hoop, al

het dit naderhand totaal onmoontlik gelyk dat God so 'n belofte sou kon vervul. Die groot honderd het al aan Abraham se deur geklop, toe is daar nog steeds geen kinderlaggies in sy tent nie. Abraham het egter steeds op God vertrou, want God het dit met 'n eed bevestig. Abraham het nooit sy hoop verloor nie.

En toe kom die vreugdevolle dag toe klein Isak gebore word. Mamma Sara was toe al oud genoeg om 'n Oumagrootjie te wees, en Abraham moes al stringe agterkleinkinders gehad het. Net 'n paar jaar later kry hy

egter die skokkende opdrag om vir klein Isak te gaan offer. Het God dan sy belofte verbreek? Abraham se hoop was egter steeds gevestig op God se beloftes, en Hy het voorsien.

Vandag leef ons ook in bitter onseker tye. O ja, daar is baie mense in ons mooi land wat stinkryk is, en op die oog af nie 'n bekommernis in die wêreld het nie. Maar miljoene mense leef in die grootste onsekerheid. Wat gaan die dag van môre vir ons bring? Gaan my motor dalk gekaap word? Gaan ek beroof word? Moordenaars, verkragters en rowers skuil om elke hoek en

draai. Gaan ons land ekonomies oorleef? Gaan al die korrupsie, staatkaping ens. nie uiteindelik die totale ondergang van ons land beteken nie? En wat van aardverwarming? Daagliks sien ons hoe toestande versleg, en hoe ons mooi aarde besig is om weg te kwyn. Die pole is klaar besig om te smelt, en ongekende droogtes en vloede teister die ganse aarde. Ons is besig om die wêreld te vernietig, en dit lyk asof niemand iets daaromtrent wil of kan doen nie. Is daar nog hoop?

Vir iemand wat nie deel het aan God se beloftes nie, is daar géén hoop nie. As jy nie die Woord van

God as grondslag vir jou lewe het nie, lyk die prentjie bitter donker. Vir my en jou, vir wie God geloof gegee het, is dit egter 'n héél ander prentjie. Die Bybel is propvol wonderlike beloftes waaraan ons kan vashou. Oor hierdie beloftes skryf die Hebreërskrywer: “Die twee onveranderlike dinge, die belofte en die eed, waarborg dat God sy woord gestand sal doen, en is vir ons wat ons toevlug tot Hom geneem het 'n kragtige aansporing om vas te hou aan die hoop wat vir ons weggelê is.”

Ja, selfs as die heel ergste gebeur, is daar steeds hoop. Wat

vir ons dalk na die einde lyk, is slegs die begin. Agter die “voorhangsel” lê die begin van ‘n onbeskryflike splinternuwe lewe waarvan ons nou maar net kan droom. Openbaring trek die gordyn op ‘n skrefie oop, en dit slaan jou asem skoon weg. Het jy hoop? Ek hoop van harte so!

Gebed:

Here, ek kan U nie genoeg loof en dank en aanbid vir die wonderlike anker van hoop wat U vir my gegee het nie. Dankie vir die heerlike vooruitsig van die lewe hierna waarop ons hoop.

Melgisedek

Hebreërs 7:1-28

Politiek en Godsdiens is twee perde wat beslis nie saam voor dieselfde kar hardloop nie. Wanneer hierdie twee vermeng raak, is daar groot spanning. Kort voor die verkiesing van 1994 lei ons leraar die oggend sy preek in deur net te verwys na die politieke situasie in die land. Iemand het dit egter as politiekery beskou, en met 'n groot lawaai by die kerk uitgestorm. As 'n leraar met politiek deurmekaar raak, dan sê sy gemeente baie gou vir hom dat hy sy baadjie moet vat en liewer loop. Jy kan nie hierdie

twee dinge saam bedryf nie.

Daar is 'n baie goeie rede waarom politiek en godsdiens nie om dieselfde vuur sit nie: politiek word bitter selde volgens Bybelse reëls gespeel. Nou wil ek nie net vinger wys na ons eie regering nie, want hierdie verskynsel vind regoor die wêreld plaas. In politiek gaan dit slegs om eie belang. Die politikus wat nie selfsugtig sy pad na bo baklei nie, kom nêrens, want dit gaan slegs oor mag van die individu. Sy party word slegs gebruik in sy eie strewe na mag. Dit maak ook nie saak wie in die slag bly nie, solank hy net bo kan kom. Die

politikus wat nie hierdie beginsels volg nie word as 'n swakkeeling beskou. Buiten vir die individuele pogings, is daar natuurlik ook die groot stryd tussen partye, en klippe word gereeld na mekaar gegooi.

Waaroor gaan dit in die Godsdiens? In die eerste plek gaan dit om God. Hy is uiteraard die Alfa en die Omega van die Godsdiens, en alles wentel om Hom alleen. Daar is slegs een wet wat hier geld, die wet van opofferende liefde. In die Godsdiens is daar géén nut om op iemand se kop te trap om êrens te kom nie, maar

onbaatsugtige liefde vir God en jou medemens is eerder die norm. G'n wonder dat hierdie twee nie saam kan werk nie!

In die lig hiervan lees ons in Hebreërs van die priesterkoning Melgisedek. In Genesis 14 word die verhaal geskets van 'n oorlog waarby nie minder nie as nege konings betrokke was. Abraham het ook in die oorlogsone gewoon, maar hy het geensins daarin belang gestel nie. Toe sy nefie Lot, wat op daardie tydstip in Sodom gewoon het, egter ontvoer word, moes Abraham noodgedwonge ingryp en vir Lot gaan red. In die nag het hy met

sy 300 slawe 'n aanval geloots op die belhamel-konings. Lot is gered, en saam met hom 'n klomp krygsgevangenes, waaronder ook vrouens en kinders. Hierna lees ons dat die koning van Salem, Melgisedek, vir Abraham kos en wyn gebring het, en hom geseën het. Abraham het 'n tiende van die oorlogsbuit vir Melgisedek gegee as 'n dankoffer. Melgisedek word beskryf as priester van God die Allerhoogste. Sy naam word nêrens verbind met die oorlog nie. Verder weet ons absoluut niks van hierdie merkwaardige koning nie.

‘n Aangrypende stukkie geskiedenis! Hier is skielik ‘n koning wat volgens God se belang regeer. Absoluut ongehoord! Sy naam is merkwaardig. Melgisedek beteken “koning van geregtigheid.” Maar hy was ook die koning van Salem, wat vertaal kan word met “Koning van Vrede”. Dit is iets waarna elke mens strewe, geregtigheid en vrede. En dit kry ons in hierdie priesterkoning, Melgisedek. Hy word gesien as ‘n skadubeeld van Jesus, iemand wat sou vooruitwys na die ware, ewige Priesterkoning, Jesus Christus. Was Salem dalk dieselfde plek

wat later Jerusalem geword het? Joodse oorlewering glo wel so.

Politiek het deur die eeue sy eie selfsugtige paadjie van magsug geloop. Geregtigheid en vrede kan egter alleen geskied wanneer Jesus Christus die ware koning is. In die kerk mag daar dus geen sprake wees van die onreg en onvrede wat jy in die wêreldse politiek kry nie. Dit is so hartseer dat kerkpolitiek dikwels ook gepaard gaan met venyn, onreg, onvrede en selfs knoeiery en konkelary. Op menige kerkraadsvergadering gooi mense mekaar met klippe - klippe van lelike, harde woorde wat

bedoel is om seer te maak. Jesus het die voorbeeld kom stel, oor hoe om waarlik te regeer. Die Koning van alle tye, was bereid om te dien eerder as om te hiet en gebied. Hy het nie gaan sit sodat ander Sy voete was nie, maar het sêlf neergebuig om Sy dissipels se vuil voete te was, beslis nie 'n aangename taak nie! Hy het nie in 'n paleis gaan sit en mense na Hom ontbied nie, maar Hy het persoonlik na die mense op die straat en in dikwels gure plekke geloop om die blye boodskap te verkondig. Geen mens was ooit te laag of sleg vir Hom nie, en selfs die uitgeworpenes in die samelewing

het Hy soos konings behandel.

Om waarlik jou Christenskap uit te leef, beteken om Jesus se voorbeeld te volg. Inderdaad is ek en jy, wat God se kinders is, profete, priesters en konings. Die vraag is, wat ons met hierdie “titels” van ons doen? gebruik ons dit selfsugtig soos ‘n politikus, of gebruik ons dit soos Jesus dit gebruik het, tot eer van God en in diens van ons medemens?

Gebed:

Here, ek staan dikwels skuldig as ek selfsugtig my eie belang soek. Leer my om Jesus se voorbeeld na te streef.

Skadubeelde

Hebreërs 8:1-13

In my jongdae was daar nog nie sulke goed soos TV's en selfone vir vermaak nie. Ons “draadloos” het met 'n motorbattery gewerk, en hy was net aangeskakel vir baie spesiale geleenthede, soos die nuus en die Du Plooy van Soetmelksvlei, want die battery het maar gou pap geword. Boonop was die klank iets afgryflik, want dit was kortgolf wat gekraak, gefluit en lawaai gemaak het. Saans het ons onself dus vermaak met kaartspeel, musiek maak en stories vertel.

Een van my groot gunsteling was altyd om skadubeelde te maak. Met 'n paraffienlamp of kers wat agter jou as ligbron staangemaak is, maak jy met jou hande die mees fabelagtige figure teen die muur. Daar was volstruise, slange, perde en skoenlappers. Daar was honde, katte, krokodille en bulle. Net gewone bulle, want daardie jare was daar nog nie sulke goed soos Blou Bulle nie! Ek kon myself ure lank vermaak met hierdie prettige speletjie. Wonderlik watter ongelooflike beelde jou hande kan maak! Soms het dit ook gebeur dat daar 'n mot of 'n hotnotsgod voor die

lamp sy sit kry, en dan word die allerverskriklikste beelde van reuse drake teen die muur geprojekteer.

Die filosoof Plato, wat sowat 400 jaar vC geleef het, het vertel van mense wat in 'n grot vasgeketting was sodat hulle net voor hulle kon kyk. Agter hulle het 'n vuur gebrand en al wat hulle van die werklikheid kon sien was die skadu's wat teen die muur gereflekteer het. Ons is op aarde soos daardie grotbewoners. Wat in die hemel gebeur, neem ons op aarde waar as daardie flikkerende skadubeelde.

Die Hebreër-skrywer pas Plato se

denkskema toe as hy praat van die dinge in die hemel. In vers 5 praat hy van ‘n “*afbeelding en skadubeeld van die hemelse heiligdom*”, wat ons ‘n kykie gee van hoe die hemel is. Daar is egter ook ‘n ander skadubeeld waarna hy verwys, naamlik die dinge in die Ou Testament wat skadubeelde was van wat sou kom in die Nuwe Testament.

In die eerste ses verse word Jesus beskryf as die Hoëpriester by uitnemendheid. ‘n Hoëpriester op aarde het moontlik baie aansien geniet, maar hy was maar ‘n blote skaduwee, as ons in aanmerking neem dat die

aansien wat Jesus geniet onmeetlik groter is. Jesus regeer immers uit die hemel saam met die Vader. Hy beklee die hoogste gesag ooit. Die Levietiese hoëpriesters het net **gestaan** in God se teenwoordigheid, hulle offerwerk was nooit afgehandel nie. Jesus **sit** nou egter, want Hy het sy offerwerk vir eens en altyd afgehandel. Die aardse hoëpriesters het offers en gawes van die mense gekry wat hulle eenmaal per jaar, op die Groot Versoendag moes offer. Hierdie is dan ook maar net 'n flikkerende skadubeeld van die groot offer wat Jesus sou bring. Die hoëpriesters se offers was

menslike offers, en dit was maar 'n powerere poging om die sonde te versoen. Jesus se offer was 'n Goddelike offer wat finaal met die sonde kon klaarspeel. Die aardse hoëpriesters het gawes van die mense gekry omdat hulle Leviete was, en die wet vereis het dat daar vir die Leviete gesorg moes word. Jesus was egter nie 'n Leviet nie, en Hy kon dus nie vir gawes kwalifiseer nie. Hy moes dus sêlf die offer wees.

God het 'n verbond gesluit met Sy volk in die Ou Testament. 'n Verbond is 'n ooreenkoms of kontrak tussen twee partye, en in hierdie geval was God die een

Party en die mense die ander. Hy sou vir hulle 'n God wees, maar hulle moes ook hulle kant bring en Hom dien. Hierdie verbond het een swak plek gehad, die mens, want keer op keer het die volk hulle skuldig gemaak aan kontrakbreuk. Hulle kon nie hulle deel van die kontrak nakom nie.

Jesus kom tree toe op as bemiddelaar tussen die twee partye. God stel 'n splinternuwe Verbond op, en Jesus verteenwoordig die mense by God en beding sodoende baie beter voorwaardes om die mens se saak by God te stel. Nou is dit nie meer nodig vir die opsigters

en tussengangers (priesters en Skrifgeleerdes) van die ou verbond nie, want Jesus is reeds die Tussenganger by uitstek. Van klasseverskille is daar nou geen sprake meer nie, en almal is gelyk voor die Here. Dit is verder nou nie alleen die Jode wat toegang tot God het nie, maar alle volke en nasies. Daar is egter nog baie meer opgesluit in hierdie kontrak: God is genadig oor mense se ongeregtighede. In Heb 8:12 maak God die belofte: “*Oor hulle ongeregtighede sal Ek genadig wees en aan hulle sondes nooit weer dink nie.*” Is dit nie wonderlik nie? Daardie verskriklike sonde wat jy jare terug gepleeg het, en

wat jou soos 'n nare nagmerrie ry
- God dink gladnie eers meer
daaroor nie, want Hy het jou
daardie sonde totaal vergewe! Dit
is uitgewis in Sy boek!

Die voorwaarde? Jesus is ons
Advokaat by God. Al voorwaarde
is om Hom as Advokaat te
aanvaar. Jy kan Hom vertrou om
jou saak suksesvol te hanteer.

Gebed:

**Dankie Here Jesus, dat ek
vandag kan getuig dat U my
Middelaar is, en dat U my saak
hanteer. Dankie dat U reeds vir
my volle kwytstelling van my
straf bewerkstellig het.**

Waardelose Rituele

Hebreërs 9:1-14

Dit is 1967 in Durban Noord se NG Kerk. Ons is besig met 'n ernstige kooroefening, want die kerkkoor lewer binnekort 'n groot optrede, en alles moet perfek wees. Ons sing ons harte uit, en ons briljante koormeester raak opgewonde. “Gaan aan!” beduie hy terwyl hy van die koorgalery af verdwyn. “Basse, méér volume!” skree hy daar onder uit die kerk uit. Ons sing dat die biesies bewe, en in die hemel klap die engele hande. Ons koormeester is 'n perfeksionis! “Nooouuu!” hoor ek hom bulder van êrens af,

en ek gee my allerbeste. Maar dan snak ek na my asem. Dis mos heiligskennis! Hoe kan hy! Ek hou op sing. Op die preekstoel van alle plekke staan hy en dirigeer. Niemand durf daar, in die allerheiligste van plekke opklim buiten die predikant nie! Ek is geskok tot in my fundamente toe.

Om jou godsdiens te veruiterlik, is 'n baie gevaarlike praktyk. Om byvoorbeeld 'n sekere plek as "heilig" te beskou, soos die kansel wat vir die uitsluitlike gebruik van 'n predikant bedoel is, of om dalk die kerkgebou heilig te verklaar. Ek onthou 'n tyd toe daar soveel voorskrifte was oor presies hoe jy

moet aantrek ens. As kerkraad was ons verplig om swart pakke en wit dasse te dra. Die vrouens moes hoede dra en die manne het in die warm dele van die land sit en stoom in hulle pakke klere en dasse. En die arme dominee is boonop nog gestraf met 'n toga bo-oor sy pak klere! Elke Sondag! Daar was 'n spesifieke verloop van die erediens, wat niemand durf verander nie. Wanneer die konsistorie se deure oopgaan, staan die gemeente soos een man op en sing: "Here Jesus, ons is saam." Onthou jy nog? Dan was daar die formuliergebede wat die dominee woord-vir-woord moes aflees tydens Nagmaal

lemand het dit eenmaal 'n "huigel-huigel, amen" ritueel genoem. Daar was 'n onbuigsaamheid in die vorm en verloop van die erediens, en hierbinne het mense veilig gevoel, want só aanbid jy mos vir God.

Natuurlik moet daar orde in Godsdiens wees, maar as dit so rigied raak dat dit jou godsdiens bepaal, of dat dit sekere mense insluit en ander uitsluit, raak dit gevaarlik. Dan gaan dit oor die Godsdiens en nie oor die Evangelieboodskap nie. As jy die Evangelie suiwer en effektief wil oordra, moet die vorm van die

godsdiensoefening aanpas by die boodskap, en nie andersom nie. Vormgodsdienste gee jou 'n valse sekuriteit. Ek sê self het vir jare veilig gevoel in die kerk, want ek het die regte geluide gemaak en die regte voorskrif gevolg. Tot ek op 'n dag met 'n groot skok uitvind dat ek eintlik verlore is binne in die kerk!

Ons beoefen vandag dikwels steeds vormgodsdienste. Om die gewete te sus, lees jy saans 'n versie uit die Bybel voor slaaptyd, dikwels sonder om eers te dink wat jy lees. Die Here praat met ons deur Sy Woord, en om so daarmee om te gaan is vir Hom 'n

klap in die gesig! As jy nie tyd het om waarlik na Hom te luister nie, los dit dan liever hééltemal uit! Ander voorbeelde is, soos hoe ons bid en waarom ons dankoffers gee. Dit is dikwels net om die gewete te sus of om vir ander mense te wys dat ons darem die regte ding doen.

Een van die grootste probleme van die Ou Testamentiese tempeldiens was die oormatige beklemtoning van die uiterlike vormgodsdienst. Die Hebreërskrywer beskryf hier hoe die dinge verloop het, en jy kom agter dat elke ritueel haarfyn uitgewerk is. Met groot bekoring

beskryf hy die meubels in die tempel, die kandelaar, tafel en offerbrode. Voor in die verbondstent was slegs priesters toegelaat, waar hulle die volk verteenwoordig het. Hulle moes ook deur sekere reinigingsrituele gaan voordat hulle daar kon ingaan. Dan was daar die allerheiligste ageter die voorhangsel, waar slegs die hoëpriester kon ingaan, want daar woon God. Daar was die verbondsark en ander heilige voorwerpe, en daar het die hoëpriester elke jaar 'n offer gebring.

Jesus Christus het egter kom

dien as Hoëpriester in die volmaakte hemelse verbondstent. Vir Hom was dit slegs nodig om eenmaal die heiligdom binne te gaan om 'n offer te bring. Sy offer was nie die bloed van kalwers, bokke en bulle nie, maar Sy eie, kosbare bloed wat Hy vir ons kom stort het as 'n ewige versoeningsoffer, sodat offers nooit, óóit weer nodig sou wees nie.

Natuurlik het al die rituele 'n doel gedien, om vooruit te wys na die groot offer wat Jesus sou bring. Vandag is rituele totaal onnodig, tensy dit 'n spesifieke boodskap moet oordra. Wanneer 'n ritueel

uitgevoer word, moet jy ook uiters versigtig wees dat jy die regte ingesteldheid het. Die Nagmaal is so 'n "ritueel" wat maklik misbruik of uit bygeloof gebruik kan word. Dit kan so maklik gebeur dat jy dink dat jou sondes afgewas is omdat jy Nagmaal gebruik het. Dit is 'n illusie! Alleen die versoenende bloed van Jesus kan jou van sonde bevry. Die Nagmaal is 'n gedenkmaal om ons daaraan te herinner. Inderdaad word jou lewe radikaal getransformeer die dag wanneer jy Jesus se versoening smaak, en dit laat jou met totale nuwe oë na die rituele kyk.

Gebed:

**Dankie vir U groot offer, Here.
Laat my dit nooit vir een
oomblik vergeet nie.**

Die Testament

Hebreërs 9:15-22

Ou Oom Herklaas het nooit enige nasate gehad nie. Ja, hy was eenmaal verlief en selfs verloof, en toe loop sy weg met sy beste vriend 'n week voor die troue. Dit het bitter seer gemaak, gevolglik het Oom Herklaas toe nooit getrou nie. En eksentriek! Boonop stinkryk en so oud soos die berge. En toe sit almal net en wag dat hy moet doodgaan, want sy sakebelange beloop miljoene. En wie weet, dalk kan 'n man so 'n ietsie erf as jy mooi is met Oom Herklaas!

Sy testament was veilig by sy

prokureur, en niemand kon ooit 'n oog daarop lê nie. Maak nie saak hoe die mense by die regsman vlerksleep nie, sy lippe bly geseël. En niemand durf vir Oom Herklaas vra nie, want almal is vrek bang vir die ou man. Intussen lag Oom Herklaas heimlik in sy mou vir die spul skattejagters. Dit gee hom groot genot, want hy weet dat slegs sy dood sy testament in werking kon stel, en daar wag 'n paar baie groot verrassings op die klomp wat hom so doodwens!

Die twee belangrike elemente in 'n testament is dat iemand iets gaan erf, maar die testateur moet

ook eers sterf voordat die testament in werking kan tree.

God het 'n Testament geskryf waarin Hy 'n asemrowende nalatenskap beloof. Johannes 3:16 vertel onder meer wat hierdie testament behels. Die benoemdes in die testament kry die wonderlikste erfenis óóit: die ewige lewe! Hulle sal nie verlore gaan nie, en hulle spring die ewige verderf vry. Maar beteken dit dan dat God dood is? 'n Testament tree mos net in werking by 'n persoon se afsterwe? Inderdaad nee! Maar Jesus het wel gesterf aan die kruis, en op grond dáárvan het

hierdie testament in werking getree. Wat dit egter anders maak as alle ander testamente, is die feit dat Jesus weer fisies uit die dood opgestaan het, en aktief help met die uitvoering van die bepalinge in die Testament. Jesus is dus nie alleen die Testateur nie, maar tegelykertyd ook die Eksekuteur sowel as die Waarborg vir die uitvoering van die Testament.

Toe Oom Herklaas uiteindelik die dag die emmer skop, sit die hoopvolles soos vlieë om die prokureur gekoek om te hoor wie sy fortuin sou erf. Die regsgeleerde het die spul lang

gesigte oor sy leesbrillettjie sit en deurkyk, en toe kondig hy plegtig aan dat slegs die troue bediendes wat hom so liefdevol versorg het, iets erf. Verder word alles n t so bemaak aan die kindershuis. 'n Paar manne wou nog prosedeer, maar die testament was finaal en onveranderlik. Wat geskryf is, is geskryf!

Jesus se Testament is ook absoluut onveranderlik. Wat geskryf is, is geskryf! Nou klink daar ook stemme op van mense wat wil prosedeer, want dis mos nie regverdig dat slegs iemand wat in Jesus glo gered sal word nie. Selfs uit die kerk hoor ons

vandag hoogseleerdes wat wil hê dat Moslems, Hindoes, Harikrishnas en Bhudhiste dieselfde aanspraak op die ewige lewe moet kry. In die praktyk sou dit beteken dat die ganse Bybel herskryf sou moes word! Dit is totaal onmoontlik! God het Sy Testament geskryf, en dit is finaal! Iemand wat nie aan die vereistes van die Testament voldoen nie, mag nie deel hê aan die voordele van die Testament nie.

Maar daar is 'n kinkel, noem dit maar 'n skuiwergat. In Oom Herklaas se testament was alles finaal verlore vir die hoopvolles. In Jesus se Testament werk dit 'n

bietjie anders, want niemand hoef ooit finaal uitgesluit te wees nie. Anders as enige ander testament, is daar 'n bepaling in hierdie een, dat enige mens wat nie aan die bepalings voldoen nie, maak nie saak watter geloof jy aanhang nie, nog steeds kan deel in die onmeetlike ryk skat van daardie Testament. Ja, selfs uitgesproke Sataniste het al deel gekry in Jesus se Testament. Die sleutelwoordjie is: Glo in Jesus! Dis al!

Wat beteken dit om in Hom te glo? Is geloof in Sy bestaan genoeg? Nee, selfs die duiwel glo dat Jesus 'n werklikheid is, en hy

is verlore. Geloof beteken om jou volle, onvoorwaardelike vertrouwe alleen op Hom te plaas, met ander woorde, 'n lewende verhouding met Jesus.

Beteken dit nou dat jy in Jesus kan glo en terselfdertyd ook byvoorbeeld Bhuddisme aanhang? Nee, baie beslis nie. Wanneer jy jou geloof in Jesus plaas, dan is daar géén plek vir enige ander gode nie. Dan beteken dit dat jy afstand moet doen van alle ander ideologieë. In Eksodus 20 maak God dit baie duidelik dat jy Hom alleen mag aanbid, en geen ander gode nie. Maar daar is slegs een manier om

by God uit te kom: **“Ek is die Weg en die Waarheid en die Lewe,”** het Jesus gesê in Joh. 14:6. **“Niemand kom na die Vader behalwe deur My nie.”**

Is jy ‘n begunstigde in Jesus se Testament?

Gebed:

Here, daar is so ‘n magdom mense wat nog nie aan U Testament deel het nie. Ek bid dat elkeen wat hierdie brief lees, en steeds soekend is, U Woord sal aanvaar.

Selfkastyding

Hebreërs 9:23-28

Elke jaar met Paasfees is hulle daar, die mense van Suid-Amerika wat so getrou boetedoen vir hulle sondes. Hulle loop deur die strate met lang, droewige gesigte, al singende terwyl hulle hulleself met swepe slaan totdat die bloed vryelik uit hulle rou wonde vloei. 'n Paar manne gaan selfs so ver as om hulleself te laat kruisig. Spykers word deur hulle hande gekap, en dan hang hulle daar aan 'n houtkruis om sodoende te betaal vir hulle sondes. Afgryflik!

In Pamplona in Spanje word daar

jaarliks 'n tipe selfkastyding van 'n totaal ander aard gedoen, wanneer hordes manne voor 'n trop woedende bulle hardloop. Dikwels sien ons hoe die manne hulleself voor die pote van die bulle neergooi sodat die diere hulle kan vertrap. Sommige hardloop doelbewus in die skerp horings van die bulle vas. Selfkastyding, Moontlik om hulle manlikheid te bewys? Of dalk omdat hulle skuldig voel, en so wil betaal vir hulle sondes? Baie mense word afgryslik beseer tydens hierdie absurde ritueel.

Natuurlik sal jy met my saamstem dat sulke selfkastyding en

boetedoening totaal onnodig is. Hiermee sal die Hindoes wat hulleself deurboor met hoeke en penne deur hulle vel, nooit in der ewigheid die saligheid verdien nie, en die Christene wat hulleself so dramaties martel tydens Paasfees, bereik daarmee selfs nog minder!

Daar is egter baie meer subtiele maniere van selfkastyding wat daagliks in die lewe van baie gelowiges voorkom. 'n Voorbeeld: Ek het dalk jare gelede 'n ernstige sonde gedoen. Ek het egter vir die Here vergifnis gevra oor die sonde, maar nou bly ek skuldig voel daaroor, en ek herinner

myself kort-kort daaraan. Skuldgevoelens vreet my op en ek kan nie daarvan wegkom nie. Ek bly oor en oor vir die Here vra om my daarvoor te vergewe. Die vraag is, hoeveel keer moet ek om vergifnis smEEK oor 'n sonde wat ek gedoen het? As ek so aanhou vergifnis vra, dan wil ek eintlik vir die Here sê dat Sy vergifnis nie voldoende is nie! Kan Sy kosbare bloed my nie hééltemal skoon was nie? Ek dink jy sal met my saamstem dat Jesus se vergifnis volkome is.

Ons het so 'n wonderlike voorreg om in 'n baie spesiale tyd te leef, die eindtyd. Dit is, terloops die

tydperk tussen Jesus se geboorte en Sy wederkoms. Tipies mens, probeer ons dikwels om te vergoed vir ons eie swakhede, en steek ons baie maal só by die verlede vas dat ons nie vir Jesus in die hede kan leef nie. In hierdie Skrifgedeelte vra die skrywer ons om Jesus se eenmalige offer te aanvaar. Dit is absoluut voldoende om jou die ewige lewe te gee.

In die ou Testament word beskryf hoe die hoëpriester elke jaar op die Groot Versoendag die Allerheiligste van die tempel moes binnegaan om offers te bring. 'n Offerdier is geslag en sy

bloed moes dien as versoening van mense se sondes. Vir honderde jare het dit so aangegaan, elke jaar presies dieselfde ritueel.

Dink nou net, as Jesus vir die afgelope 2000 jaar, elke jaar óór gekruisig sou moes word vir ons versoening, wat 'n absurde gedagte sou dit wees! Nee, Jesus het slegs eenmaal gely en gesterf, maar ook weer opgestaan uit die dood. Sodoende het Hy vir eens en altyd klaargespeel met die sonde. Die tyd dat mense hulleself herhaaldelik moet kasty om hulle eie brouwerk reg te maak, is vir

altyd verby.

Met die korrupte lewe wat ons leef, is ons gedoem om eenmaal te sterf. Dit is die lot wat alle mense tref! En dan kom die oordeel. G'n hoëpriester kan ooit genoegsaam namens ons versoening doen nie, al sterf hy ook sélf vir ons, want selfs hý is korrupt en vol sonde! Jesus, die Sondelose is egter slegs eenmaal geoffer, want Hy was volmaak en kon versoening bewerkstellig vir al ons sondes. En nou skielik is die oordeel wat vir ons as gelowiges sou wag ná die dood, nie meer daar nie. In Heb 9:28 lees ons: **“As Hy die tweede**

keer verskyn, kom Hy nie in verband met sonde nie, maar om verlossing te bring vir dié wat Hom verwag.” Gelowiges hoef dus nie in vrees en bewing te wag op Jesus se wederkoms nie. Hy kom nie om die gelowiges te oordeel nie maar om hulle in heerlijkheid weg te voer. Vir diegene wat Jesus se groot offer en geskenk van die ewige lewe egter verwerp het, is dit ‘n totaal ander saak. Oor hulle lot wil ek liever nie eers dink nie!

Romeine 3:23 stel dit onomwonde: **“Almal het gesondig en het nie deel aan die heerlijkheid van God nie,**

maar hulle word, sonder dat hulle dit verdien, op grond van sy genade vrygespreek vanweë die verlossing in Jesus Christus. Hom het God gegee as offer wat deur sy bloed versoening bewerk het vir dié wat glo.” Selfkastyding, in watter vorm ookal, is totaal onnodig, want Jesus se eenmalige offer was genoeg. Al wat Hy nou van jou vra is om in Hom te glo.

Gebed:

Dankie, Here Jesus, Dankie vir U groot offer. Vul asseblief my lewe met dankbaarheid!

Skadu's teen 'n Grotwand

Hebreërs 10:1-18

Op 'n streep stap die groep toeriste agter die gids aan in die grot. Stalagmiete en stalaktiete doem oral op in die mees bizarre vorms. Alles rondom ons is 'n sprokiesparadys. Dan stop die gids en almal bondel om hom saam. Die ligte word afgeskakel en skielik is dit angswekkend, voelbaar donker. Hy skakel 'n enkele lig aan agter een van die formasies: die skaduwee van 'n afskuwelike draak verskyn teen die oorkantste rotswand. Hy skakel die lig af en 'n ander lig neem sy plek. Nou verander die

skaduwee in 'n wulpse Marilyn Monroe. Die gids speel met die ligte om elke keer 'n totaal ander beeld te vorm van dieselfde rotsformasie, gevolg deur "Oeee's" en "Ahhh's" van 'n waarderende gehoor. Na 'n fantasievlug van skadubeelde skakel die gids weer die hoofligte aan. Ek bekyk die stalagmiet wat vir hierdie wonderlike vertoning verantwoordelik was, maar al wat ek sien is 'n vormlose, ruwe druipsteen.

In 1 Korintiërs 13:12 praat Paulus ook van raaisels en skadu's, dat ons nou net 'n raaiselagtige beeld in 'n dowwe spieël sien, maar dat

ons alles eendag sal sien soos dit werklik is. Ja, ons sien vandag baie dinge slegs as skadu's, wat dikwels baie ver verwyder is van die werklikheid. Sou dit nie wonderlik wees as ons alles kon sien soos dit werklik is nie? Sou dit nie verruklik wees as ons skielik al die kwelvrae en onduidelikhede klokhelder kon verstaan nie? Sou dit nie fantasties wees om skielik helderheid te hê oor die dinge waaroor ons gelowiges al soveel eeue stry nie? Ag, dis maar net 'n versugting, maar eendag sal ons alles wél weet!

Die wet van Moses was een van

daardie skadubeelde, wat oorspronklik die baie edel bedoeling gehad het om heen te wys na Jesus en die groot verlossing wat sou kom. Ongelukkig is hierdie wet gekoop deur godsdiensteleiers wat die lig só daarop laat skyn het, dat die eens mooi skaduwee verander het in 'n drogbeeld. 'n Goeie voorbeeld hiervan is wat die Fariseërs van die wet gemaak het. Dieselfde wet wat moes dien as 'n riglyn om God reg te dien en vir jou medemens lief te wees, het hulle gesmee in wreedaardige kettings wat mense bind en lewens verwoes. Rondom die heerlike, bevrydende Sabbatswet

het hulle 'n magdom wette
opgetower om te keer dat iemand
nie per ongeluk die wet oortree
nie, en sodoende mense wreed
aan bande gelê. Daarmee is die
helder vlam van geloof uitgedoof
tot 'n smeulende lamppit!

Deur die eeue het die sonde
herhaaldelik die Evangelie
probeer kaap. Soos die
wreedaardige kruistogte van die
middeleeue, waar duisende
mense doodgemaak is in die
naam van die Evangelie. Dit is 'n
liederlike klad op die naam van
Christene! Op die slagveld van
die kerkgeskiedenis lê daar talle
liggame besaai, mense wat

dikwels totaal onskuldig
gesneuwel het. En dit alles in die
naam van die Evangelie. Hoe
verskriklik is dit nie dat juis dít wat
bedoel was om mense te red,
hulle ondergang beteken het.
Vandag vlam die humeure steeds
baie hoog op, juis oor presies
dieselfde onderwerp. Die
Evangelie is die middelpunt van
‘n verwoede geveg binne die
kerk, waar sommige geleerdes
die opstanding van Jesus, en
alles wat daarmee saamgaan
bevraagteken.

Alles gaan oor sonde. Die
Hebreër-skrywer sluit in hierdie
perikoop sy argument af oor

offers uit die ou bedeling en Jesus se offer. Dit is nie diereoffers, graanoffers, brandoffers of sondeoffers waarin God belangstel nie. Ons sou vandag dalk kon byvoeg dat dit ook nie die formele aspekte van ons doop, nagmaal, sang, erediens of kerklike etos is wat God behaag nie. God stel belang in gehoorsaamheid. In Heb 10:9 sê Jesus dat Hy gekom het om die wil van God te doen. Daarmee word ook geïmpliseer dat ek en jy die wil van God moet doen in navolging van Jesus. Dit is die “offer” wat ons vir Hom moet bring. Gelowiges is immers afgesonder vir God deurdat Jesus

die finale offer gebring het.

Ou testamentiese offers is oor en oor gebring, en dit het nooit die sondes volkome weggeneem nie. As ek en jy vandag oor en oor moes boetedoening doen vir ons sondes om sodoende 'n moderne offer te bring, sal dit steeds nie genoeg wees nie, want terwyl ons nog "offer", is ons klaar weer besig met die volgende sonde. Jesus se enkele offer het vir eens en altyd ons sondes weggevee.

Omdat ons dus nou vrygespreek is, is ons nie meer gebonde aan wettiese reëls nie. Beteken dit dat ons nou totaal wetteloos is? Beslis nie! In plaas van rigiede

reëls wat nagekom moet word, raak die wet nou 'n hartsaak. Nou is dit nie meer: “**Ek mag nie doodslaan nie**”, maar “**Ek het my naaste lief**”.

Vryspraak beteken ook dat al die liederlike goed uit my verlede totaal vergete is, en dat ek met 'n splinternuwe, silwerskoon bladsy in my lewe begin. “**Aan hulle sondes en oortredings sal Ek nooit meer dink nie**” (Heb. 10:17.) Wat 'n wonderlike gedagte. Al die skadu's van die verlede is weg!

Gebed:

Here, ek kan U nie genoeg loof en dank en prys vir die

vryspraak wat ek so
onverdiend gekry het nie!

Wat Beteken Kerkwees?

Hebreërs 10:19-25

Klip-klop-klip-klop word die doodse stilte versteur, as sy agter by die kerk ingestap kom. Ek rek my nek om te kan sien wie die heiligheid so verbreek. Sy het 'n blinknuwe paar hoëhakskoene aan wat duidelik 'n nommer te groot is en 'n hoed met plastiekblommetjies op. "Kyk voor jou!" pomp Ma my in die ribbes. Wanneer sy gaan sit, kraak die kerkbank, en 'n paar koppe word gesteurd in haar rigting gedraai. Dan stilte, heilige, voelbare, ongemaklike stilte. 'n Ou omie kug, en die klank weergalm deur

die kerkgebou.

Uiteindelik, perfek gesinkroniseerd, presies op die sekonde 9-uur gaan die konsistoriedeure oop. Die kerkklok lui tweemaal, en soos een man staan die gemeente op terwyl die ouderlinge en diakens stywenek en met stroewe gesigte ingestap kom en in hulle spesiale banke stelling inneem. “Here Jesus, ons is saam”, sing almal outomaties as ou Tannie Anna Raubenheimer die orrel met volle oorgawe laat bewe. Ek verwonder my aan al die omies wat presies eenders aangetrek is, swart manelpakke en spierwit dasse,

nes 'n spul pikkewyne!

Dan volg die rituele van wet en geloofsbelydenis en opstaan en sit en opstaan en sit, en ek weet nooit wanneer ek my oë moet toehou en wanneer ek mag kyk nie. Soms loer ek maar wat die grootmense doen, en dan maak ek ook maar so. Van die preek verstaan ek g'n kop of stert nie, want die dominee praat in 'n verhewe taal met so 'n heilige klank, selfs aan doodgewone woorde wat hy sê. En wanneer hy 'n woord soos “Mesopotaaahmië” sê, en dit so mooi uitrek, dan klink dit so heilig! Die diens is bitter lank en die kerkbank pynlik hard

en al die mense so verskriklik
nors. Ek wens dit was al verby!

Dankie tóg, daardie manier van
kerkhou is verby!

Die afgelope jare het daar 'n
wonderlike vernuwing in die kerk
gekom, en die stywe,
ongenaakbare atmosfeer het
totaal verdwyn. Dit is amper
simbolies van wat daar in die heel
eerste kerk plaasgevind het. Die
ou Jode het slegs in die tempel in
Jerusalem aanbid. Net 'n paar
uitgesoekte mense is daar
toegelaat. As jy nie 'n Jood was
nie, dan was jy beslis nie welkom
nie. Vrouens het absoluut geen
status daar gehad nie, en nog

minder kinders, en hulle was ook nie in die tempel toegelaat nie. Hulle moes tevrede wees om maar tot in een van die voorhewe te vorder.

Toe word die kerk van Christus “gebore”. Skielik het almal vrye toegang tot die heiligdom, maak nie saak wie of wat jy is nie. En boonop hoef jy nou nie meer na Jerusalem se tempel toe te gaan nie, maar enige plek waar mense bymekaar kan kom is goed genoeg, selfs onder 'n boom.

Die dag toe die voorhangsel in die tempel geskeur het, is die gordyn wat God van die mense geskei het simbolies verwyder.

Skaars dertig jaar later is die ganse tempel vernietig en gelykgemaak met die aarde, om nooit weer herbou te word nie.

Die vraag is, wat kerk vir ons beteken? In die eerste plek is die gelowiges die kerk, en nie die grênd gebou wat ons graag kerk noem nie. Dikwels wil mense nog probeer om daardie gebou heilig te verklaar, maar die feit is dat dit maar net 'n gebou is. Wat wél van uiterste belang is, is dat die lidmate van die gemeente op 'n gereelde basis bymekaar moet kom. “Ons moenie van die samekomste van die gemeente af wegbly soos party se gewoonte is

nie”, pleit die Hebreërskrywer. Baie gemeentelede kom nooit, óóit in ‘n erediens nie. Was jy Sondag deel van die samekoms van jou gemeente?

Waarom is dit so belangrik dat jy by die gereelde samekomste van die gemeente betrokke raak? Waarom vra die skrywer dat gemeentelede mekaar moet aanmoedig om te kom deelneem? Is dit vandag nog relevant in ons moderne samelewing?

Dit is waar jou geloof versterk word op verskillende maniere. Die doop en Nagmaal is tasbare dinge wat jou herinner aan Jesus

se verlossingswerk. Tydens die Woordverkondiging hoor jy wat God se wil is vir jou lewe. Dikwels moet daar hard met jou gepraat word, en ander kere vind jy troos en krag om weer die lewe in die oë te kan kyk.

Die samekomste bring verder ook gelowiges bymekaar om hulle laste met mekaar te kan deel. Deur mekaar se laste te help dra, genesende woorde te sê, mekaar se blydschap en vreugde te deel, trane af te droog en hande te vat, word die Koninkryk van God opgebou. Elke gemeente moet só 'n kerk wees waar mense kan hande vat, medelye kan hê en

mekaar se swaarkry kan deel. Die stroewe atmosfeer voor die erediens soos van weleer, het jou laat dink aan 'n dooie kerk waar die kerkgebou belangriker is as mense. Dankie tóg dat die geleentheid vandag geskep word vir mense om betrokke te raak by mekaar, en so waarlik lewende kerk kan wees.

Gebed:

Here, baie dankie dat ek vandag deel kan wees van 'n gemeente wat lewe, en waar mense vir mekaar omgee.

Eenmaal 'n Christen, altyd 'n Christen?

Hebreërs 10:26-31

Daar heers 'n angswekkende spanning in die kamp van die vryheidsvegters. Hoe het die regering uitgevind waar hulle wegkruip? Gisteraand is hulle uitmekaar geskiet, en hulle moes vlug vir hulle lewens. Vir ure al is die leiers besig met 'n beraad om die misterie uit te pluis. Stadigaan begin dinge egter duidelik word. “Fernando!” bulder die leier. Fernando krimp ineen. Hy spring op en probeer weghardloop, want hy weet dat hy skuldig is. Maar dis reeds te laat. Daar was lankal

iets baie snaaks omtrent hierdie man: kort-kort het hy net verdwyn. Nou weet almal: Fernando is 'n verraaier! Hy word hardhandig gegryp. Sy angsgille weerklink as hulle hom skop en slaan. Hy is immers verantwoordelik vir die dood van etlike van hulle makkers tydens die vorige aand se skermutseling! Die vuurpeleton is nou sy voorland!

Verskriklike storie! Verskriklike einde vir 'n arme mens! Maar hierdie man het presies geweet wat hy doen toe hy sy maats, sy sielsgenote verrai het. Die ideologie waarin hy geglo het, het vir hom waardeloos geword, en

hy het dit weggegooi om homself met die vyand te vereenselwig.

Vir die vroeë kerk was dit in baie gevalle 'n oorlewingstryd. Kyk maar hoe die Christene deur die wrede Nero uitgeroei is. Hulle moes 'n ondergrondse bestaan voer om te probeer verhoed dat iemand uitvind dat hulle Christene is. Geheime tekens, soos die vis is gebruik om mekaar te herken as mede-Christene. Wanneer iemand uit die heidendom tot bekering kom, plaas hy eintlik sy eie lewe op die spel. Waarom het mense soveel gevare en onderdrukking getrotseer om die Christelike geloof aan te neem?

O, die voordele was natuurlik oneindig groot! Om 'n kind van God te wees beteken dat jy verlos is van die mag van sonde. Dit beteken die ewige lewe en dat jy vir Jesus ken. Dit beteken genade!

Wanneer 'n gelowige egter die dag besluit dat hy nie meer kan aangaan met hierdie geloof-storie nie, dan is dit 'n verskriklike besluit om te maak. Skielik word hy nou 'n gevaar vir al die gelowiges wat hy leer ken het, want as hy terugkeer na die heidendom, die groot vyand, dan kan hy nie anders as om sy lojaliteit aan hulle te bewys nie.

Nou het hy 'n verraaier geword wat enige gelowige se marteling of dood kan beteken. Dit is teen hierdie agtergrond wat ons die gedeelte in Hebreërs 10 moet lees. Die gemeente was van mekaar afhanklik vir hulle oorlewing, en enige afvalligheid was letterlik 'n saak van lewe en dood. As ons dan lees dat afvalligheid so verskriklik swaar gestraf sal word, dan moet ons nie verbaas wees nie, want afvalligheid is 'n baie ernstige saak.

Maar wat wil die skrywer hier vir my en jou vandag sê? Hy stel dit baie duidelik dat 'n persoon wat

afvallig geword het baie swaar gestraf sal word deur God. “Maar dit rym nie!” wil jy uitroep, “God is dan genadig! Liefde! Wat het daarvan geword?”

Wat beteken dit om afvallig te raak? Sannie was ‘n verlore siel, vasgevang in die wêreld se sondes. Op ‘n dag kom sy kragdadig tot bekering. Haar lewe was brandend vir Jesus, en sy het deelgeneem aan al die gemeente aktiwiteite. Op ‘n dag kry sy ‘n teleurstelling toe dinge nie gebeur soos sy dit graag wou hê nie. Sy was kwaad, en bly weg van die kerk af. Weldra het sy al minder en minder by die

gemeente uitgekom, en uiteindelik verval sy weer in 'n lewe van sonde. As iemand met haar gepraat het oor haar geloof, het hy 'n afjak gekry. Haar vertroue in Jesus was weg! Sy word 'n verraaier wat weer by die vyand aangesluit het. Onmoontlik? Nee, beslis nie! Ek het dit al dikwels sien gebeur.

Wat gebeur dan met so 'n persoon? Ek het dan altyd gedink dat as jy eenmaal 'n Christen is, dat jy altyd 'n Christen sal bly! Wat nou? Wees gewaarsku: jy kan jou geloof verloor as jy nie volhard nie. Die Bybel leer ons in baie duidelike taal dat God wél

oneindig genadig is en red, maar dat die straf vir ongeloof verskriklik is. “Die loon wat die sonde gee is die dood,” lees ons in Rom. 6:23. Matt. 25:41 beskryf die straf as ‘n ewige vuur. “Daar sal hulle huil en op hulle tande kners,” sê Jesus oor die hel in Matt. 25:30. Hierdie verskriklike oordeel en straf is nie alleen bedoel vir heidene en totale ongelowiges nie, maar ook vir ‘n gelowige wat weggedryf het van God af, wat in sonde verval het en sy geloof verloor en verloën het. Soos met Judas Iskariot gebeur het.

As dit dalk jy is van wie jy vandag

hier lees, kan ek jou vandag ook goeie nuus gee: daar is steeds genadetyd! “Al was julle sondes skarlakenrooi,” sê Jes. 1:18, sal God steeds red en vergewe. God se genade is duisendmaal groter as Sy straf. Selfs Dawid en Paulus, altwee moordenaars, is totaal vergewe. Selfs al het jy totaal afgedwaal en Jesus verloën, staan Hy steeds daar en pleit by jou om terug te kom en weer God se kind te word. Wil jy nie vandag vir Hom “Ja” sê nie?

Gebed:

Here, ek kan so maklik in sonde verval en U verloor. Gee my asseblief volharding om

**staande te bly en U hand styf
vas te hou.**

Jubel in jou Swaarkry!

Hebreërs 10:32-39

Die vervolging van die Kerk van Christus het in alle erns begin kort na Pinkster. Die kerk was nog maar in sy babaskoentjies, en alreeds begin die owerhede planne maak om van die kerk ontslae te raak. Jou eerste reaksie is: “Dis alles die duiwel se werk!” Miskien wel, maar dit was alles deel van God se wonderlike raadsplan! Hy het dit met ‘n groot en wonderlike doel toegelaat. In die eerste plek het hierdie dinge die gemeente in Jerusalem saamgesnoer tot ‘n hegte eenheid, want elkeen van hierdie

mense het een gemeenskaplike vyand gehad: die Joodse Owerhede. Later sien ons nog baie groter, asemrowende gevolge.

Wat is die gelowiges se reaksie as die Joodse Raad hulle so verskriklik dreig? Sê hulle dat die kool die sous nie werd is nie, en gaan elkeen maar sy eie paadjie? Gaan sit hulle en bibber van vrees, en kerm: “Wat gaan van ons word?” Inderdaad nee! Dit bring hulle júís bymekaar om saam te bid oor die saak.

Lees gerus Handeling 4 waar Lukas vertel hoedat hierdie vervolging die jong gelowiges nie

van stryk bring nie, maar dat hulle eerder in gebed die hulp van God soek. Maar kyk 'n bietjie wat vra hulle, nie dat God hulle vyande moet vernietig nie, maar dat God hulle die vrymoedigheid sal gee sodat hulle die Woord kan verkondig. Hulle vra ook dat die Here hulle instrumente sal maak om Sy almag te beklemtoon deur “tekens en wonders.” Dit beteken buitengewone daade wat gelowiges verrig om God se groot mag te weerspieël, en die reaksie van die mense wat hierdie dinge sien gebeur. Hierdie tekens en wonders waarvoor hulle bid het niks te doen met menslike krag of vernuf nie, maar dit geskied

alleen in die Naam van Jesus Christus, die Een wat ons God se groot krag kan laat raaksien en ervaar.

Maar dit is nie net “tekens en wonders” wat groot krag het nie. Ons moet nooit die geweldige krag van gebed onderskat nie. Gebed verander dinge! Daardie eerste Christene het dit baie duidelik beleef, toe die plek waar hulle bymekaar was geskud was met die magtige teenwoordigheid van God. Die gelowiges is gevul met die Gees van God. Dit was ook die teken vir hulle dat hulle gebed verhoor is, en dat hulle die nodige hemelse toerusting

ontvang het om God se werk verder te gaan doen.

Lukas vertel dat hierdie mense nie nou gaan wegkruip het vir Herodus & Kie nie, maar dat hulle presies die teenoorgestelde gaan doen het, naamlik om die Woord van God met vrymoedigheid te gaan verkondig.

Die bekende spreekwoord lui: “Nood leer bid.” Ongelukkig bid ons dikwels om die verkeerde redes en vir die verkeerde dinge wanneer die nood druk. “Red my, Here!” is ons eerste reaksie wanneer dinge swaar gaan. “Gebruik my, Here!”

Swaarkry laat jou dikwels

innoverend dink, en probleme verander in uitdagings. Ons kry dit so dikwels dat iemand wat sy werk verloor, verplig word om wyer te dink. Hy begin sy eie klein besigheid, en weldra ontwikkel dit tot 'n florerende saak. 'n Onderwyseres wat aan bande gelê is met Godsdiensonderrig, het haar pousetyd opgeoffer om die Evangelie met kinders te deel. Dit was nie lank nie, toe is daar 'n skare van kinders wat nog nooit blootstelling aan die Evangelie gehad het nie, wat om haar saamdrom, honger vir die Woord. 'n Stroom Bybels is deur hierdie kinders opgeraap, en so het die Evangelie nie alleen die kinders

bereik nie, maar ook hulle huisgesinne. Onderdrukking van die Woord het hier juis die gevolg gehad dat die Woord versprei kon word.

Ja, die vervolging van Christene in Israel destyds het veroorsaak dat hulle die wye wêreld in moes vlug vir hulle lewens. Die direkte gevolg was dat die Evangelie dwarsoor die wêreld versprei het, want hulle het dit uitgedra so ver as wat hulle gegaan het.

Swaarkry het ook 'n ander uitwerking op 'n gelowige: dit maak jou sensitief vir ander mense wat swaarkry. Ek is self die afgelope paar jaar deur baie

diep waters, en alles wat kon verkeerd loop hét verkeerd geloop. Maar die Here het ons geestelik opgetel en nuwe hoogtes laat bereik. Hy gebruik my ook om baie mense wat in die donker put van moed-opgee is, nuwe hoop te gee, want ek was self daar deur. Ten spyte van al my probleme is ek vandag borrelend gelukkig. Jy kan ook wees.

Moenie dat swaarkry jou onderkry nie. Habakuk jubel: “Al sou die vyeboom nie bot nie en daar geen duiwe aan die wingerde wees nie, al sou die olyfoes misluk en die lande geen oes

lewer nie, al sou daar geen kleinvee in die kampe meer wees nie en die beeskrale sonder beeste wees, nogtans sal ek in die Here jubel, sal ek juig in God, my Redder.” (3:17vv) Kom ons maak deur ons eie swaarkry hierdie ook die jubellied in ons harte, en maak blydschap ons lewensfilosofie.

Gebed:

Dankie Here, dat U my ook waardig geag het om swaarkry te beleef vir U. Gee asseblief vandag ‘n jubeling in die hart vir elkeen wat hierdie dagstukkies lees, en swaarkry ondervind.

Wat Is Geloof?

Hebreërs 11:1-40

“Om te glo, is om seker te wees van die dinge wat ons hoop, om oortuig te wees van die dinge wat ons nie sien nie.” (Heb. 11:1) Het ek God al ooit gesien? Nee, beslis nie! Nogtans is ek met my hele hart oortuig van God se bestaan. Waarom? Die Woord sê so, en daarom aanvaar ek dit. Nog meer, die Heilige Gees oortuig my! Oortuiging is egter nie genoeg vir ‘n ware geloof nie. Die ander belangrike aspek is vertrouwe. As ek slegs sou glo dat God bestaan, beteken dit niks, die duiwel glo ook dat God

bestaan! Om ten volle alleen op Hom te vertrou, is ware geloof. Met ander woorde, daar moet 'n intieme, persoonlike verhouding met Hom wees.

In Hebreërs 11 lees ons die verhale van geloofshelde wat illustreer hoe geloof werk. Dit vertel van hoe hulle geloof ervaar het, en die gevolge daarvan in hulle lewens. Hierdie positiewe en uiters bemoedigende gedeelte laat jou weer met nuwe oë na die karakters kyk. Die skrywer noem 'n lang lys van name, maar ons gaan net oor enkele gesels, pilare uit die geskiedenis wat geloof simboliseer.

Abraham word allerweë beskou as die vader van geloof. Hy is ook iemand met wie jy selfs vandag nog kan identifiseer. Hy was 'n welvarende man, iemand wat alles in die lewe gehad het. Wel, býna alles - die een ding wat kortgekom het was 'n nageslag. Nóóit kon hy die vreugde smaak van vrolike kinderlaggies in sy huis nie, en dit was sy een groot begeerte, dat daar eendag vir hom 'n seuntjie sou wees wat die familienaam kon voortdra. Abraham was 'n gelowige man wat God aanbid het. Dit het egter nie net by gebed gebly nie, hy het sy volle vertrouwe in God gewerp en in 'n persoonlike verhouding

met Hom gestaan. Toe maak God 'n belofte aan Abraham. Hy sou 'n nageslag hê wat ontelbaar groot is. Hierdie was, menslik gesproke, 'n onmoontlike belofte, want soos almal weet was Abraham al baie oud en Sara was onvrugbaar. Maar Abraham het God vertrou. Soms het sy geloof tóg 'n bietjie gewankel, soos die keer toe hy God se belofte in eie hande wou neem en hy en Sara besluit het om haar slavin te gebruik om vir hom 'n nageslag te verwek. Dit was egter nie wat God vir Abraham in gedagte gehad het nie, en dit het uiteindelik uitgeloop op 'n tragedie. Toe Abraham al 100 jaar oud was en sy

onvrugbare vrou Sara 90, maak die Here die absoluut onmoontlike waar en gee vir hulle 'n baba.

Steeds is dit nie die einde van Abraham se geloofsbeproeving nie, en 'n paar jaar later kry hy die opdrag om daardie enigste seuntjie van hom te gaan offer. Só sterk is Abraham se vertrouwe in God, dat hy die opdrag begin uitvoer sonder om vrae te vra. As God vir hom 'n kind kan gee in sulke onmoontlike omstandighede, dan is God by magte om ook daardie kind uit die dood op te wek nadat hy geoffer is.

Die voorbeelde van Abraham se tipe geloof deur die geskiedenis van die Ou Testament, asook in die Nuwe Testament is legio. Die vraag kom egter vanoggend na ons kant toe, want die geskiedenis was met 'n doel opgeteken, sodat ek en jy daaruit kan leer. Hoe staan dit met ons geloof vandag?

Vir sommige mense is die waarhede wat in die Skrif opgeteken is net eenvoudig te vergesog. Hulle kan dit nie aanvaar nie. Baie van die ongelooflike wonderwerke waarvan ons lees word afgemaak as stories. Selfs Jesus se

maagdelike geboorte, opstanding en hemelvaart word deur sommige as fiktief afgemaak. Die Woord van God word afgewater tot bloot “woorde van God”. Met sulke redenasies wil ek dink dat hulle dalk hulle geloof totaal verloor het.

Geloof is om ten volle te vertrou op God. Dit beteken ook dat ek ten volle vertrou dat Sy Woord waar is. Maar wat beteken hierdie vertroue in God? Dat alles met my net voorspoedig sal gaan? Nee, maar dit beteken wel dat God my in Sy hand sal hou, maak nie saak wat met my gebeur nie. Sels marteling, armoede,

bankrotskap of selfs die dood kan my nie van God se genade skei nie. Ons moet onthou dat ons lewe op aarde slegs tydelik is, en dat die ware lewe vir ons voorlê anderkant die poorte van die dood.

Abraham het op God se beloftes vertrou, en God was getrou om dit waar te maak. God het ook vir my en jou beloftes gegee, nie van rykdom, voorspoed of 'n lekker lewe nie, maar van 'n onbeskryflike nuwe lewe in die ewigheid. Vertrou op God, want Hy hou Sy beloftes. Moet nooit , óóit Sy hand laat los nie, want die alternatief is afgryslik.

God se beloftes het egter nie alleen ewigheidswaarde nie: ook hier en n u is Hy te  nige tyd daar om jou te troos en dra, selfs deur die swaarste tye en die donkerste nag. Maar soos met Abraham behels geloof ook dat daar sekere voorwaardes van my kant af nagekom moet word.

Gebed:

Here, dankie dat ek kan weet dat U beloftes waar is. Gee my asseblief  n onwankelbare vertroue in U.

Wedloop van die Lewe

Hebreërs 12:1-3

Dit is bibberkoud in Pietermaritzburg as die haan kraai, dáárdie beroemde haan wat net eenmaal 'n jaar soveel konsternasie veroorsaak. Die skoot klap, en die massas kom in beweging. Die voorste klompie is binne minute los voor die groot bondel. Die agterste klompie maal vir 'n tyd lank nog rond voordat hulle in beweging kan kom, want die skare van deelnemers aan die Comrades marathon is oorweldigend. Wanneer die voorlopers al in Durban oor die wenstreep seil, sukkel die

agterhoede steeds om van Pietermaritzburg af weg te kom.

Wat die Comrades so 'n interessante wedloop maak, is nie die voorste atlete wat dit uitspook om die wenplek nie, maar die doodgewone mense wat in die bondel hardloop, en veral die agterhoede wat fanaties probeer om tog maar net die eindpunt betyds te behaal. Om die mense dop te hou wat deurdruk ten spyte van die moordende opdraendes, krampe, totale uitputting en seer voete, is soms hartverskeurend. Om te sien hoe sommige atlete die arena binnestrompel op hulle laaste

bietjie kragte, net om te moet sien dat die wenstreep wat vir hulle wink eenvoudig te ver is, ruk jou aan die hart. En as twee ewe-uitgeputte mede-atlete 'n arme kêrel wat inmekaar gesak het met die wenstreep in sig dan ophelp, en ten spyte van hulle eie probleme nog dra tot by die eindstreep, dan kan jy nie die tranes sien nie!

Die geloofslewe is ook 'n wedloop, dikwels 'n Comrades-tipe wedloop. Vir sommige is dit baie belangrik om met onderskeiding oor die eindstreep te kom, vir ander slegs om die wedloop te voltooi. Sommige gee

halfpad moet op, en haal nooit die eindstreep nie. Net soos die Comrades, is die lewenswedloop nie maklik nie. Dit verg ure en weke en maande se voorbereiding om te kan inskryf. 'n Nuwe Christen val mos nie sommer in by alles in die gemeente nie! Hy begin eers deur te leer waarom die geloof nou eintlik gaan. Ernstige geloofsvrae takel jy eers wanneer jy sterk genoeg staan in die geloof om dit te kan hanteer. Jy begin eers by die klein, maklike wedlopieë en maak jouself só sterk vir die groot een. Wanneer jy dan die dag in daardie groot lewenswedloop begin hardloop, moet jy besef dat

daar talle terugslae op jou gaan wag. Jy moet voorbereid wees daarop, maar jy moet besef dat dit alles deel van die wedloop is. Wat is die Comrades sonder die moordende berge? Net so is daar moordende berge op jou geloofspad - hulle móét daar wees!

Moet dus nie moedeloos raak as daar vir jou swaar tye in jou lewe kom nie. Siekte, finansiële terugslae, vervolging oor jou geloof, mense wat in jou pad kom staan en jou verhoed om dinge te doen - hierdie is alles maar net berge op die pad van jou lewenswedloop. In daardie lig is

hulle nie meer 'n onoorbrugbare hindernis nie, maar 'n uitdaging wat vir jou wag om oorwin te word.

Stel jou die prentjie voor: 'n Kêrel spring die Comrades weg met 'n rugsak op sy blaai. Daarin is 'n bottel wyn, 'n lekker groot Bloubul-biefstuk, 'n braaitang, houtskool, braairooster en 'n driepootpotjie vir die pap. En om darem nou 'n lekker atmosfeer te skep wanneer hy halfpad gaan piekniek hou, sy kitaar. Lagwekkend? Inderdaad! Hy sal daardie Comrades nooit óóit voltooi nie! In die lewenswedloop is dit net so moeilik om deel te

neem as jy met 'n spul bagasie hardloop. “*Laat ons elke las van ons afgooi*”, sê die Hebreërskrywer, “*ook die sonde wat ons so maklik verstriik.*” Hoe minder sonde jy met jou saamdra, hoe makliker word die wedloop! Dis net logies!

Hy sê verder dat ons die wedloop met volharding moet hardloop. As 'n man al na 'n paar kilometer vir homself sê dat dit heeltemal te swaar is, gaan hy baie gou uitval. Ek ken gelowiges wat so uitgeval het in die lewe! Moenie dat dit met jou gebeur nie. Byt vas. Kniers op jou tande en druk deur! Maar op jou eie is dit totaal

onmoontlik: “*Hou die oog gevestig op Jesus, die Begin en Voleinder van die geloof,*” benadruk die Hebreërskrywer. Dit is van uiterste belang. Ja, dit is die groot troos in hierdie wedloop: Jesus is van die begin tot die einde daar om ons by te staan. Wanneer ons struikel is Hy daar om te keer dat ons nie val nie, en wanneer die opdraendes net eenvoudig te swaar word, is Hy ook daar om ons aan die hand te vat en die steiltes uit te trek. Solank ons Hom nooit uit die oog verloor nie, sal ons die wedloop suksesvol voltooi.

Bly volhard soos atlete, dis God

wat die wedloop bepaal. Daar's 'n skaar verlostes wat wag om die baan dat ons almal die wenstreep sal haal.

Hou die oë op Jesus, ons Vriend ons Verlosser ons Heer. Vir die vreug daarna het Hy smarte verdra. Hy begin en versterk ons geloof.

Gebed:

Dankie dat ek ook in die lewenswedloop mag deelneem Here. Ek besef dat ek baie swakhede het, en daarom vra ek dat u my hand asseblief styf vashou sodat ek die wedloop suksesvol kan voltooi.

God tug dié wat Hy liefhet

Hebreërs 12:4-13

‘n Rottang kan ‘n skrikwekkende stukkie gereedskap wees. Die vrees wat hy inboesem hang natuurlik grootliks af van in wie se hand dit is, en die bui van daardie persoon. Ek onthou ou Vere, die verstrooide wetenskaponderwyser se rottang. Dit was mildelik gebruik as ons skelm ystersulfiet stinkbomme maak in sy klas terwyl hy ‘n eksperiment probeer demonstreer. Ek het nooit by hom gebuk nie, want wetenskap was vir my ‘n fees, maar hy het sy gereelde kliënte gehad. Pappa

Britz het my egter gereeld gelooi, en glo my: sy rottang was giftig! Maar hy kon dit net eenvoudig nie regkry om geskiedenis in my in te looi nie. Vir Woltoon, die hoof, het ons almal 'n heilige vrees gehad, want daar het jy eers op die spreekwoordelike rooi mat gestaan, en dan is daar lank en hard vir jou gepreek voor jou loesing. Die loesing was nie so erg nie, maar daardie preek! Oom Fred Geyser het 'n "platriem" gehad, maar dit was net 'n afskrikmiddel, want hy het bitter selde sy riem gebruik. Met woorde het hy ons deur standerd vyf gevorm, en ons het die grootste respek vir hom gehad.

En so is ek deur matriek getug. Pa het natuurlik by die huis ook sy deeltjie bygedra. Met groot liefde! Ek het bitter selde 'n pak slae by hom gekry, maar ek onthou elke pynlike een van hulle soos gister. En ek het elkeen deeglik verdien!

En toe kom my weermagdae. Nege maande se diensplig was beslis nie maklik nie! As rou rekrute is ons die basiese van dissipline geleer op die harde manier. As jy 'n fout maak moes jy in die bloedige son hardloop tot om die verste boom, en as jy nie vinnig genoeg hardloop nie, dan moet jy dit oor doen. Jy maak nie

sommer dieselfde fout tweekeer nie! Later, toe ons met gevaarlike wapens te doene kry, is hierdie dissipline al so in ons ingedril, dat jy die wapens veilig kon hanteer. Dit het verséker vele ernstige ongelukke verhoed.

Wat beteken tug? Dit is 'n vormingsproses wat met liefde uitgevoer word. 'n Geharde moordenaar word deur die staat gestraf deur hom lewenslank toe te sluit. Dit is nie tug nie, want geen tug gaan hom op die regte pad kry nie! Dit is rou straf! Die doel van tug is om die persoon fisies en geestelik te vorm. 'n Kind wat 'n lelike gewoonte

aangeleer het, word getug sodat hy daardie gewoonte kan afleer. 'n Atleet word gedurigdeur getug deur sy afrigter: ure van sweet, pyniging en uitmergelende oefening in die gimnasium en op die atletiekbaan. 'n Atleet sonder groot ambisie, oefen net so bietjies-bietjies, maar die een wat die vermoë en die wil het om die hoogste sport te bereik word gedruk tot die uiterste.

Inderdaad straf God wél! Sy straf vir die sonde is die hel, 'n afgryslieke, skrikwekkende straf. Jesus het die volle prys vir God se straf betaal deur Sy offer aan die kruis. Elkeen wat dus in Jesus

glo is totaal vrygespreek van God se straf, maar dié wat nie glo nie, wat nie Sy geskenk van die ewige lewe wil aanvaar nie, moet tevrede wees om God se straf te verduur. As jy dus in Jesus glo, is daar nie meer so 'n ding soos straf vir jou nie. Maar dan tree God se tug in werking, nie as straf omdat jy gesondig het nie, maar as 'n liefdesaksie om jou sterker te maak in die geloof. Soos 'n atleet word jy deur tug gebrei in jou geloof totdat jy onwankelbaar is. Dit is juis hulle wat die grootste potensiaal het, wat die hardste getug word, want sodoende kan hulle soveel meer vir die Koninkryk beteken.

Die Hebreërskrywer haal aan uit Spreuke 3:11,12, as hy sê dat wanneer jy die dag God se tugtiging beleef, jy nie mismoedig moet word nie. Sien daarin eerder God se groot liefde vir jou, want Hy maak bemoeienis met jou omdat jy vir Hom baie beteken. Dikwels is siekte, pyn of bankrotskap nodig om 'n mens wat verval het in 'n lewe van selfvoldaanheid, waar God vir hom nie meer belangrik is nie, terug te ruk na dít wat werklik saakmaak. Sulke dinge is gewoonlik baie pynlik, maar dit dwing jou op jou knieë, terug na God. Voorspoed kan baie gevaarlik wees, want dit kan jou

só geldgierig en magsbehep maak, dat jy van God begin vergeet. Dikwels is 'n finansiële ramp die enigste ding wat jou weer by God uitbring. Wanneer dít dan gebeur, dan wil jy huil en jy vra waarom God jou dan so straf. Dit is nie lekker nie! Wees verseker dat dit nie straf is oor sonde wat jy gedoen het nie, dit is reeds lankal vergewe en vergeet! Dit is God se liefdesaksie om te keer dat jy nie miskien totaal jou geloof verloor en die ewige straf ingaan nie. Maar dit kan ook wees dat God jou hiermee wil leer om in totale afhanklikheid van Hom te leef.

Jy word dus aangespoor om die reguit pad te loop, en nie af te dwaal van God se weë nie, en sodoende jou “slap hande en lam knieë” sterk te hou, want as jy die dag afdwaal, dan raak dít wat lam is boonop nog uit lit uit! En wees bly as jy getug word, want dit beteken dat jy deur God waardig geag word! En die wonderlikste van alles: Dit beteken dat God jou liefhet!

Gebed:

Dankie Here, dat ek waardig in U oë is om getug te kan word. Gee my asseblief dankbaarheid en ‘n blye hart wanneer ek swaarkry.

Wanneer God Praat

Hebreërs 12:14-29

Eksodus 19 vertel die verhaal van 'n volk wat in doodsangsgestaan het omdat hulle 'n ontmoeting met God gehad het. Moses het die “pasgebore” Joodse volk gelei tot by die berg Sinai. Daar het hy op God se bevel die berg alleen uitgeklim en die volk ondergelaat. God se opdrag aan hom was dat hierdie berg heilig is in God se teenwoordigheid, en dat niemand anders as Moses daar mag opklim nie, of selfs aan die voet van die berg raak nie. Só ernstig was die Here hieroor, dat enigiemand wat dit oortree

summier doodgemaak moes word.

Hoe skrikwekkend! Miskien het hulle gewonder oor wat dan nou so spesiaal is aan 'n berg in die woestyn? Dit het mos maar soos enige ander berg gelyk! Moses kry 'n tweede opdrag: die mense moes hulle gaan was en skoon klere aantrek sodat hulle simbolies rein voor God kon staan. Wat wag daar op hulle? Wat gebeur wanneer jy die Almagtige God ontmoet? Oor die afgelope tyd was hulle al voorberei met God se teenwoordigheid in die wolk- en vuurkolom asook die

verbysterende wonder by die Rietsee. Maar nou moes hulle God van aangesig tot aangesig ontmoet. En hulle was bitter bang, want hulle het al so 'n ietsie van God se almag beleef!

Met dagbreek word die Israeliete uit hulle vere geskud deur die allerverskriklikste donderslae, en 'n skerp, klaende geluid soos 'n ramshoring wat al harder en harder word. Wanneer hulle uit hulle tente storm, sien hulle dat die berg gehul is in 'n wolk. Weerlig blits bonatuurlik. Angsbevange sien hulle hoe rook oral uit die berg begin borrel. Die aarde skud, en dit voel asof die

einde van die wêreld aangebreek het. Intussen word daardie eenaardige geluid van die ramshoring al hoe harder en harder. Die mense bewe van angs. Die volgende oomblik was daar 'n verblindende vuur toe God neerdaal op die berg. Gedurende hierdie magtige skouspel van God se teenwoordigheid, het Hy met Moses gepraat, terwyl die volk bibberend van vrees moes toekyk. Selfs Moses, wat menigmaal vir God ontmoet het, het gesidder van angs voor God.

Durf ek en jy vandag in ons sondige toestand voor die

Almagtige God verskyn en met Hom praat? Dankie tog! Jesus het alles kom verander. Jesus het vir ons toegang bewerkstellig na die Almagtige God, sodat ons vandag in Sy teenwoordigheid mag staan sonder enige vrees.

Maar die gebeure by Sinai het tóg vir ons betekenis. Soos die Israeliete van ouds hulle simbolies moes reinig, nét so wil God ook hê dat ons gereinig en skoon sal lewe as ons met Hom 'n verhouding wil hê. “*Beywer julle vir vrede met alle mense asook 'n heilige lewe,*” is die pleidooi van die Hebreërskrywer. Hierdie sinnetjie is 'n baie groot

mondvol, want om in vrede met my medemens te lewe behels sommer 'n klomp dinge van my kant af. Daar kan nie ware vrede wees sonder liefde nie. Om vrede te bewerkstellig vra van my baie harde werk, want dit beteken dat ek my moet doofhou as iemand iets sleg teenoor my sê, sodat ek nie daaroor kwaad word nie. 'n Aggressiewe aanval moet ek antwoord met liefde en sagtheid. Dit beteken natuurlik ook dat ek niks sal sê wat kwetsend is teenoor enigeen nie, want 'n snedige antwoord beteken dat jou bedoelings nie waarlik opreg is nie. Om vrede te maak is beslis nie vir sissies nie!

Om heilig te lewe, is nóg moeiliker! Heilig beteken om afgesonder te wees vir God, en om van die sonde weg te bly. Natuurlik is dit menslik totaal onmoontlik om geen sonde te doen nie, maar jou lewe moet daarvan getuig dat jy probeer.

Vir 'n enkeling is dit 'n bitter stryd om so alleen teen die sonde te veg, en boonop nog vrede te probeer bewaar ook. Daarvoor het ons mekaar nodig om mekaar moed in te praat en te ondersteun, net soos die Comrades atlete wat mekaar oor die wenstreep dra. As iemand struikel is die ander daar om hom

op te help. Binne 'n gemeente is die ruimte geskep vir mense om mekaar te ondersteun. Skakel jy aktief by 'n gemeente in? Indien nie, pleit ek vanoggend by jou om deel te word van daardie ondersteuningsgroep waar mense vir mekaar omgee omdat Jesus in hulle harte is.

Ja, inderdaad het ons nie nodig om in vrees en bewing voor God te staan vandag nie. Jesus is ons Middelaar, sodat ons sonder enige vrees met God kan praat. Ja, Hy is steeds die Almagtige Skepper van hemel en aarde, maar Jesus het vir ons die Deur geword na Hom. Jesus het Sy

kant gebring deur alles te gee om daardie Kommunikasiekanaal te skep. Hy het selfs Sy eie lewe gegee en 'n grusame dood te sterf aan die vloekhout hiervoor! Sal ek en jy nie ook maar ons kant bring vir Hom nie? Kom ons wys met ons lewens dat ons werklik waardering het vir wat Hy vir ons gedoen het.

Gebed:

Here, dankie dat U vir my die pad oopgemaak het sodat ek vandag vrymoedig met God kan praat. Help my asseblief om 'n heilige lewe te lei.

Familie

Hebreërs 13:1-6

Die spreekwoord lui dat jy jou vriende kan kies, maar met jou familie sit jy opgeskeep! Van hulle kan jy nooit ontslae raak nie. As jy die dag 'n Christengelowige word, kry hierdie spreekwoord 'n kinkel by, want skielik het al die ander gelowiges ook jou familie geword!

Ja, toe die Nelle die dag see toe trek, kry ons ook familie by waarvan ons nooit geweet het nie! Maar dis nou 'n héél ander storie. Op 'n dag kom 'n jong paartjie by ons aan. “Ek is Oom Piet van Putsonderwater se kleinniggie”, vertel die meisie,

“Oom Piet het gesê dat julle nie sal omgee as ons by julle kom oorslaap nie.” Wat kan ‘n mens nou sê? Jy kan die tweetjies mos nie die deur wys nie? En toe slaap hulle oor, sommer vir ‘n hele week lank, en hou heerlik vakansie by die see op ons onkoste. Ek weet tot vandag toe nog nie wie hulle was nie!

Sedertdien het baie totale vreemdelinge die poorte van die Nelle binnegekom en ‘n slaapplekkie gekry. Mens kan mos nie nee sê as ‘n groepie platsak studente by jou kom aanklop vir ‘n lêplekkie, sommer iewers op die vloer nie. En as

hulle op die koop toe 'n bord warm kos kry, dalk die eerste in dae, dan ken hulle dankbaarheid géén perke nie. Jim Reeves het mos gesing: “A stranger is just a friend you do not know.” Hoe reg was hy nie!

Maar gasvryheid het 'n tyd gelede vir my 'n totale nuwe betekenis gekry. 'n Finansiële krisis tref ons 'n paar jaar gelede. Ons is ook ons huis kwyt, en géén geld om 'n ander huis te huur nie. Twee dierbare mense, Willem en Linda sien ons nood raak. “Julle trek by ons in”, word ons summier opgekommandeer. Hulle woonstelletjie staan leeg, en daar

kon ons kosteloos bly so lank dit nodig was. Hulle het die woonstelletjie nooit uitverhuur nie, maar kort-kort word iemand in nood daar gehuisves. Hierdie was egter baie meer as net blyplek, want hier was ons oorlaai met liefde en sorg vir die jaar wat ons daar vertoef het.

Die Hebreërskrywer noem gasvryheid as een van die deugde van 'n gelowige. Dit was nog altyd een van die eienskappe van ons ou volkie. As jy op die platteland gestrand geraak het, was jy verseker dat die naaste plaasboer jou slaapplek sou gee en boonop die gemeste kalf sou

slag vir jou! Ongelukkig kruip meeste van ons vandag so in ons eie ou doppie, dat ons alle vreemdelinge uitsluit. Niemand buite ons bekende vriendekring word meer vertrou of in ons huis ingenooi nie. Selfs die predikant of ouderling word dikwels met wantroue bejeën, en as hulle die dag kom kuier, is dit maar 'n stywe affêre, en jy wens dat hulle nou hulle ry moet kry sodat jy met jou lewe kan aangaan.

Ons medegelowiges is deel van ons geestelike gesin, dus bloedfamilie. Nee, nie maar vêrlangse agter-kleinneefs en niggies nie, maar eie boeties en

sussies. In hierdie lig beskou, is daar 'n paar dinge wat ons verhouding met mede-gelowiges totaal verander. Teenoor jou broer of suster tree jy openlik op. Hulle is mos nie vreemdelinge nie. Net so behoort jy openlik teenoor jou broers en susters in Jesus op te tree. As jou broer in die moeilikheid is, sal jy enigiets doen om hom te help. Natuurlik sal jy hom nie maar aan sy eie genade oorlaat nie! Selfs as hy erg gestruikel het, en met die gereg gebots het, sal jy hom te hulp snel. Bloed is immers dikker as water! Net so sal jy empatie hê met 'n mede-gelowige wat in die sop beland het. In die tyd toe

hierdie boek geskryf is, was daar verskeie gelowiges in die tronk as gevolg van hulle geloofsoortuigings. Dit is veral oor hierdie mense, wat dikwels boonop nog ook gemartel is, wat die skrywer vra dat die lesers hulle asseblief nie moet vergeet nie.

Onthou asseblief, alhoewel ons kinders van God is en ons sondes vergewe is, bly ons steeds maar net mense. Niemand kan sê dat hy 'n enkele dag deurgaans sonder om op die een of ander manier te sondig nie. Sommige gelowiges is ook nie so sterk soos ander nie, en om te struikel

is bloot menslik. Moet dus nie 'n mede-gelowige veroordeel as hy geval het nie. Dit kan jou en my ook oorkom! Gaan eerder in liefde na daardie persoon en help hom weer op sy voete, sonder om te veroordeel, en liefdevol, soos jy met jou eie broer of suster sou doen. More het jy dalk presies dieselfde hulp nodig van 'n ander gelowige, wanneer jy miskien in 'n oomblik van swakheid neerslaan.

Jesus het vir ons die voorbeeld kom stel oor hoe om met jou mede-gelowiges om te gaan. Hy was nooit te moeg om iemand in nood te help nie. Toe die honger

skare daar op die oewer van die meer gesit het, het Hy vir hulle kos gegee. Niemand was ooit benede Sy waardigheid nie, nie eers die losbandige Samaritaanse vrou nie. Hy het tyd gemaak om met haar te gesels, en nie eers gedink aan Sy eie reputasie nie. Hy het selfs saam met die gehate tollenaar en sy ongure vriende 'n feesmaal gehou. Jesus het waarlik omgegee! Dit behoort ook ons strewe te wees.

Gebed:

Here, gee my asseblief 'n ware omgee-hart, en hope praktiese liefde vir my mede-gelowiges.

Rolmodelle

Hebreërs 13:7-8

Die vier Evangelies beskryf Jesus se lewe op aarde, en onder meer die wonderlike voorbeeld wat Hy vir ons gestel het. In al die briewe van Paulus, Petrus, Jakobus en andere, leer ons verder oor die Christelike lewe. Hulle gee almal riglyne oor hoe 'n gelowige sy lewe behoort in te rig. Maar vir my, een van die mees treffende aspekte van die Nuwe Testament, is die interessante mense wat jy daar ontmoet, mense soos Paulus, Petrus, Timoteus, Matteus, Filemon, Johannes, Stefanus, Lidia, Priscilla. Watter

wonderlike voorbeelde het hierdie manne en vroue nie vir ons gestel nie! Ja, Paulus het baie geskryf, en sy briewe is uiters belangrik om ons te leer oor wat reg is, maar die voorbeeld wat hy gestel het met sy lewe is van onskatbare waarde. Dieselfde geld vir die ander. Die Hebreërskrywer wil dit vir ons op die hart lê dat ons moet kyk na hierdie mense se lewens en dat ons die eienskappe wat hulle daarin uitdra, moet navolg.

Paulus byvoorbeeld, was 'n geharde Fariseër, en hierdie nuwe “Christen-sekte” het ingedruis teen alles wat hy deur die jare geleer het. En toe

ontmoet hy vir Jesus op een van sy wrede vervolgingstogte, op pad na Damaskus, en hy kom kragdadig tot bekering. Van toe af werp Paulus al sy kragte in die stryd om die Evangelie te verkondig. Absoluut niks het in sy pad durf kom nie. Vir baie jare het hy die Evangelie na die heidenwêreld uitgedra, dikwels onder uitmergelende omstandighede.

Teenstand was vir Paulus die alledaagse, selfs uit sy eie geledere, sy mede-gelowiges wat nie tevrede was met sy metodes nie. Maar die teenstand wat hy sou kry daar in die vreemde was

ongekend. Dit was veral die Jode wat met alle geweld van hom ontslae wou raak. Talle male is hy uit 'n stad gejaag, in die tronk gesmyt, geslaan en selfs met klippe bestook. By een so 'n geleentheid was hy ampertjies doodgegooi. Hierdie dinge het Paulus egter nie afgesit nie, maar eerder aangespoor om nog harder te werk.

Ten spyte van al die swaarkry, beleef Paulus die lewe as 'n lied! Toe hy en Silas, stukkend gegésel, in die grootste pyn in die stikdonker gelê het, het hulle hulleself jammer gekry? Nee, nie Paulus nie! Hulle het gelê en

sing, vrolike lofliedere tot eer van God. Nooit het ons gehoor dat hulle God verwyf vir dít wat met hulle gebeur het nie!

Later sien ons Paulus in die gevangenis in Rome. Hy het nie in sak en as gaan sit nie, maar hy het die geleentheid aangegryp, en begin briewe skryf aan die talle gemeentes wat hy en sy medewerkers regoor die wêreld gestig het. Nooit sien ons ‘n enkele klagte in hierdie briewe oor sy haglike omstandighede nie, maar blydskap wat borrel uit hierdie merkwaardige man. Wat ‘n wonderlike voorbeeld vir elkeen van ons om na te volg! Hoe

dikwels kerm en kla ons nie oor ons omstandighede nie. “*Wees altyd bly in die Here! Ek herhaal: Wees bly!*” jubel Paulus, terwyl hy in die tronk kreppeer van ellende. (Filippense 4:4)

Stefanus is ‘n ander wonderlike voorbeeld. Terwyl hy gemartel en met klippe doodgegooi word deur sy eie mense, vir die verskriklike “sonde” om ‘n Christen te wees, bid hy dat die Here sy moordenaars asseblief moet vergewe. Hoe aangrypend! Hoe vergewensgesind is ek en jy?

Petrus is ook een van my groot rolmodelle uit die Nuwe Testament. ‘n Eenvoudige, rowwe

visserman wat besluit het om Jesus te volg. Hier is 'n voorbeeld van 'n doodgewone mens nes ek en jy, iemand wat ook maar soos ons gewemel het van foute. Petrus het groot ideale gehad, maar dikwels het alles verkrummel tot as. Hy het homself gesien as die een wat Jesus sou volg en beskerm tot die bitter einde toe, maar toe die diensmeisie hom vra of hy vir Jesus ken, is al sy waagmoed skoonveld! Petrus is die een wat onomwonde verklaar dat Jesus die Seun van God is, maar later as Jesus hom vra of hy Hom liefhet, dan bars Petrus in trane uit - sy liefde skiet so ver tekort!

Nogtans sien ons later dieselfde bang, ongeletterde Petrus, waar hy onverskrokke voor die hoogsgeleerde, intimiderende Joodse raad getuig, en hulle selfs aanvat op hulle eie terrein, en vir hulle presies vertel waar Dawid die wortels gegrawe het. Petrus het nou nie meer op sy eie krag staatgemaak nie, maar op die Heilige Gees. As ek byvoorbeeld vir een oomblik op my eie krag sou staatmaak om hierdie dagstukkies te skryf, dan sou ek liederlik in die stof byt! Ons moet, soos Petrus, leer om die Heilige Gees te vertrou om ons te lei in die lewe, en ons krag van Hom te kry. Dan sal ons nooit nodig hê

om bang te wees om die Evangelie te verkondig nie, selfs al is ons “ongeletterd”. Kom ons leer vandag van Jesus asook die groot manne en vroue uit die verlede, en pas die wonderlike voorbeelde wat hulle stel, toe op ons eie lewe.

Gebed:

Here, dankie vir sulke wonderlike voorbeelde wat Paulus, Petrus en al die ander vir ons gestel het. Leer my asseblief om hulle voorbeeld na te volg.

Die Nagmaal

Hebreërs 13:9-16

Vandag se onderwerp is eenvoudig, altans op die oog af. Ons ken mos almal die gebruike rondom die Nagmaal, en die betekenis daarvan. Wel, dit is wat ons dink, maar dit is gladnie so eenvoudig soos wat dit wil voorkom nie. Waarom vier ons die Nagmaal soos ons dit vandag doen, en waar kom al die gebruike vandaan?

Daar is die bekende storie van die dogtertjie wat staan en kyk het hoe haar ma 'n hoender gaarmaak. “Ma, waarom breek mammie die vlerkies af?” wou sy

weet. “Omdat Ouma my so geleer het”, antwoord die ma. Toe sy vir Ouma gaan vra, kom die antwoord weereens dat sy dit van háár ma geleer het. Uiteindelik kry die dogtertjie die geleentheid om vir Ouma Grootjie te vra waarom sy vir Ouma en Mamma so geleer het. “Nee, my kind,” kom die bewerige ou stemmetjie, “daardie jare was ons maar arm en my kastrol was te klein. Ek moes eers die vlerkies afbreek om die hoender te kon inpas!”

Ek het nou ook maar altyd aangeneem dat die Nagmaal vandag so gevier word omdat die vroegste kerk dit so gedoen het.

Ek was verkeerd!

Ons weet natuurlik dat die Nagmaal sy oorsprong het by die aand voor Jesus se kruisiging, toe Hy en Sy twaalf dissipels saam die Paasmaal geëet het. Etlieke jare later lei ons af uit Paulus se brief aan die Korintiërs dat die gelowiges gereeld 'n gemeenskaplike maaltyd gehou het, waar die gemeentelede hulle kos en wyn saamgebring het na die erediens om dit saam te geniet, en so ook die Nagmaal te vier. Dit was nie maar 'n simboliese maaltyd met 'n flentertjie brood en 'n paar druppels wyn nie, maar 'n

behoorlike maaltyd.

Meer as 'n duisend jaar het verloop voordat daar weer behóórlik na die gebruik rondom die Nagmaal gekyk is. Intussen het die Roomse kerk die mis gehad waar 'n vorm van daaglikse nagmaalsviering betrokke was. Toe Martin Luther in 1517 sy 95 stellinge van hervorming teen die kerk deur in Wittenberg vasgespyker het, het dinge begin verander, maar die Nagmaal het baie dieselfde gebly. Zwingly, nóg 'n groot Hervormer, het 'n paar jaar later groot veranderinge voorgestel, en uiteindelik was dit Calvyn wat 'n

behoorlike uiteensetting van die nagmaalsgebruike ingestel het. Volgens hom moes dit elke week gevier word, want Woordverkondiging moet gepaard gaan met Nagmaalsviering. Om praktiese redes het die weeklikse viering later maandeliks en toe kwartaalliks geword. Verder het die hele karakter van Nagmaalsviering ook deur die jare verander. Wat oorspronklik 'n vreugdesmaal was, het stelselmatig verander in een van rou en droefheid.

Selfs in ons eie Afrikaanse geskiedenis het die gebruik rondom Nagmaal oor die

afgeloop 100 jaar dramaties verander. In my oupa se tyd op Machadodorp het 'n Nagmaal maklik twee weke geduur, waar boere van heinde en verre gekom het en op die dorpsplein uitgekamp het. Daar is gekatriseer, getrou, kerkgehou en Nagmaal gevier. Selfs toe ek nog kind was, was Nagmaal steeds 'n baie groot geleentheid, wat 'n hele naweek geduur het van voorbereidingsdienste en nabetrugting en danksegging ens. Vandag het dit totaal afgewater, en maak ons (myns insiens) gans te min daarvan. Die wonderlike simboliek van Nagmaal gaan dikwels by ons verby, omdat dit

maar vir baie mense slegs 'n noodsaaklike ritueel - 'n stukkie tradisie - geword het wat in 'n vlietende oomblik tydens 'n doodgewone erediens verbyvlieg.

Hoe ons Nagmaal moet vier, word ongelukkig nêrens in die Bybel vir ons uiteengesit nie. Die Hebreërskrywer verduidelik egter vir ons 'n paar baie belangrike dinge omtrent die Nagmaal: Tydens hierdie geleentheid eet ons simbolies die liggaam en bloed van Jesus. Maar dit is 'n baie eksklusiewe geleentheid wat volgens hom "buitekant die laer" (v 13) gevier moet word. Die bedoeling hiermee is dat die

Nagmaal slegs vir gelowiges bedoel is, en dat 'n ongelowige geensins hieraan mag deel hê nie. 'n Derde gedagte wat die skrywer by ons laat, is dat ons met die Nagmaal aan God 'n offer van lof bring deur Jesus, deur hiermee Sy Naam te bely. Deur deel te neem aan die Nagmaal, sê die gelowige dus ook aan die wêreld dat ons glo in Jesus se versoeningsoffer.

Wat maak ek en jy met hierdie gedagtenismaaltyd? Is dit nog vir ons 'n besondere vreugdemaal ter ere van Hom? Of is dit dalk maar net 'n stukkie onverstaanbare tradisie? En dan

wil ek ook vanoggend spesiaal met die leraars praat: wat maak jy om vir jou gemeente die Nagmaal 'n besonderse belewenis te maak? Moet asseblief nie dat hierdie ook maar net 'n formaliteit word wat afgehandel moet word nie. Doen asseblief spesiale moeite om dit vir jou gemeente 'n wonderlike ontmoeting met Jesus te maak.

Gebed:

Here, so dikwels het Nagmaal by my verbygevlieg. Help my om dit weereens te beleef as iets baie spesiaal.

Voorbidding vir die Leraar

Hebreërs 13:17-19

Waarom moet ek vir my leraar bid? Hy lewe dan so naby aan die Here! Het hy dit rêrig nodig? “*Hou aan om vir ons te bid,*” pleit die Hebreër-skrywer by sy lesers. Ons het hier te doene met ‘n leraar wat tot op die hoogste sport van die geestelike lewe gevorder het - hy het selfs die ongekende voorreg gehad om ‘n skrywer te wees van een van die Bybelboeke, die wêreld-topverkoper van alle tye. Die reeks preke wat ons tot dusver deurgewerk het, is volgens enige standarde vandag absoluut

briljant. Wat die skrywer se geestelike lewe betref, kan ons aflei uit wat ons gelees het, dat hy uiters naby aan God geleef het. Om maar net die voorreg te kon hê om deel te wees van die Heilige Gees se spesiale span Bybelskrywers, bevestig alreeds hoe intens hy die Here geken het. Sy lewe was ook 'n voorbeeld van iemand wat rein geleef het, en van die sonde probeer wegbly het. Ons sien dit in Heb 13:18, waar hy bevestig: “*ons is daarvan oortuig dat ons gewete skoon is, omdat ons in elke opsig probeer doen wat reg is.*”

Het 'n persoon van hierdie statuur

énigsins ons gebed nodig? Inderdaad! Eerstens is dit só dat die duiwel baie beslis nie daarvan hou dat iemand suksesvol die Evangelie verkondig nie, dit berooft hom van aanhangers. Iemand wat waarlik erns maak met die Here beleef dikwels die aanvalle van die duiwel baie intens in sy lewe. Kyk maar byvoorbeeld hoe die duiwel vir Jesus aangeval het op 'n tyd toe Hy baie kwesbaar was, na veertig dae in die woestyn. Hy het Jesus uiters slinks probeer verlei deur vir Hom mag en eer aan te bied, en natuurlik kos toe Hy rasend van die honger was. Ons weet natuurlik dat Jesus nooit geswig

het nie. Iemand wat 'n paar jaar gelede 'n boekie die wêreld ingestuur het om mense te waarsku teen die slinkse verleiding van die duiwel, het my vertel hoedat die duiwel hom daarna op elke terrein aangeval het. Blykbaar hou hy nie van die feit dat sy werksaamhede oopgevelek word nie! Ek dink nie dat iemand met ligsinnige praatjies oor die duiwel, enigsins bekommerd hoef te wees dat die duiwel 'n aanval op hom sal loods nie!

Die eerste rede waarom elke verkondiger van die Evangelie dus voorbidding nodig het, is

omdat hulle so uiters kwesbaar is teen aanvalle van die duiwel. Hulle is uitgesoekte teikens. Elkeen van hulle het God se beskerming ekstra nodig. Bid dus asseblief gereeld vir jou leraar en elkeen in jou gemeente wat bereid is om die Evangelie te verkondig. Bid ook asseblief vir my.

Daar is ook ander redes waarom hulle voorbidding nodig het. Om die Evangelie te verkondig, is 'n uiters verantwoordelike taak. As die Woord skeef by iemand uitkom, kan dit reuse skade veroorsaak. Die Woord moet dus te alle tye suiwer verkondig word.

Om 'n dwaalleer te verkondig, is só maklik, en 'n leraar moet gedurig op sy hoede wees om absoluut Skriftuurlik te praat. Maar dit moet ook op só 'n wyse uitgedra word, dat dit die luisteraars se harte sal aanraak. 'n Saai preek laat jou gedagtes dwaal, daarom moet 'n leraar uiters kreatief dink en elke moontlike opsie gebruik om sy luisteraars of lesers te inspireer met sy preek. Dit kos harde werk, en hy moet dikwels van donkeroggend tot middernag werk. Hy het dus baie voorbidding en terselfdertyd ook baie aanmoediging nodig om te volhard om week na week sy

absolute beste te gee. Hy durf nooit, óóit verslap nie.

Dit is ook so maklik vir so 'n persoon om moedeloos te raak wanneer hy nie resultate sien nie, of om te swig voor allerhande versoekings. Leraars verkeer dikwels ook onder groot druk in die gemeente, deur moeilike lidmate wat met niks tevrede is nie. Ek moes dikwels aanskou hoe leraars agteroor buig om almal te probeer akkommodeer. Hulle beroep het een van die héél hoogste stresvlakke. Hulle word gedurig deur lidmate aangeval om 'n verskeidenheid redes, dikwels totaal onnodig of

onskuldig. Ook om dáárdie rede het hy elke gelowige se voorbidding bitter nodig. Maar nie alleen gebed nie, ook gedurige bemoediging en aanmoediging. Wanneer laas het jy jou leraar moed ingepraat? Wanneer laas het jy vir hom gesê: “Hou aan, byt vas! Alles is die moeite werd. Ons bid vir jou.” Tel die foon op en sê dit sommer nou vir hom!

Dalk moet ons selfs ‘n stappie verder gaan: Gaan kuier vir die leraar. Wie van ons doen ooit die moeite om by hom te gaan inloer, net om hom ‘n bietjie moed in te praat? Onthou, hy is maar ‘n doodgewone mens nes ek en jy,

en hy worstel dikwels ook met vrae nes ons. Dalk soek hy met 'n diep verlange net iemand om 'n slaggie na hom te luister - 'n oor wat kan hoor van die dinge wat hom kwel. Dalk het hy iemand nodig om net vir hom te sê dat daar mense daar buite is wat vir hom omgee en aan hom dink, mense wat hom en sy bediening aan die Here opdra.

Gebed:

Here, my gebed gaan vanoggend uit vir elkeen wat die moed het om die Evangelie te verkondig. Dra hulle asseblief deur U groot genade.

Seënbede

Hebreërs 13:20-25

Aan die begin van die Hebreërbrief het ons gekyk na die noodsaaklikheid van vernuwing. Ons het ook gesien hoeveel pyn vernuwing vir jou kan bring, en hoedat jy swaar sug wanneer jy van ou bagasie moet ontslae raak. Dink maar aan die pyn wanneer jy skielik besef dat 'n sentimentele ding waarmee jy jou hele lewe saam geleef het, skielik moet weg, want daar is nie meer plek daarvoor nie. Ja, ek het sélf ook al lang trane gehuil oor niks werd goed wat vir my slegs sentiment inhou, goed wat net ék

alleen sal waardeer, en niemand anders by baat gaan vind nie.

Maar dan het ek terselfdertyd ook die wonderlike bevryding beleef wanneer hierdie ou goed van jou skouers af is. Weg, sodat jy dit nooit ooit weer in die hande kan kry nie. Soms voel ek half jammer daaroor, maar die skielike vryheid is wonderlik.

Ja, ons kyk terug na die verlede met groot nostalgie, as die “Goeie Ou Tyd”, toe alles soveel beter en mooier was as vandag. Maar ons vergeet maklik van die slegte dinge uit die verlede, en sien ons slegs die mooi spitse van toentertyd raak, en ons raak

terselfdertyd warm onder die boordjie oor die slegte dinge waaraan ons vandag onderworpe is. As ons egter 'n lysie gaan opstel, dan sal ons baie gou agterkom dat die hede, selfs ná al die vernuwings, gladnie so sleg is nie.

As ek maar terugdink aan my “nostalgieuse” jongdae, dan wil ek graag die opwinding van jonkwees herleef, die berge wat ons uitgeklouter het, al die lekker dinge wat ons saam gedoen het. Maar dan ril ek as ek terugdink aan my geestelike lewe! 'n Lewe waarin ek wél betrokke was in die kerk, maar nooit werklik die Jesus

van die kerk geken het nie. Nou het ek dalk nie meer die opwinding van jonkwees nie, maar die opwinding wat Jesus my gee is tienkeer groter as wat ek óóit sou kon kry in my prille jeug!

Die afgelope paar jaar het daar nuwe waardes in my lewe gekom, en ek geniet dit terdeë. Nadat ons 'n paar jaar gelede deur 'n reuse finansiële krisis gegaan het, het die Here vir my nuwe deure oopgemaak wat my talle geleenthede bied om die Evangelie met baie mense te kan deel. Dit is dikwels nie 'n maklike taak nie, maar ek kry troos uit die seënbede in Hebreërs 13:20-21.

Die eerste ding wat ek sien, is dat God vrede gee. Hy het my alreeds vrede gegee oor dinge wat ek moes agterlaat. En nou gee Hy my vrede vir nuwe uitdagings wat soms op my skouers kom lê, uitdagings wat dikwels te groot vir my lyk.

Die tweede, wonderlike ding wat ek hier lees, is dat ek nie alléén staan in die taak nie, want Jesus is daar vir my, reg lánks my. Hy LEEF! Nie alleen is Hy uit die dood teruggebring nie (v 20), maar Hy is ook die groot Herder van Sy kudde. Wie is die kudde? Ek en jy, die gelowiges. Ek wéét dat hierdie Herder my op die

regte pad sal lei, en my bring waar Hy weet die beste weiveld is.

Sien, alreeds het hierdie vernuwing in my lewe 'n geweldige groot klemverskuiwing gemaak: Van een waar ek sêlf koning gekraai het, dikwels met tragiese gevolge, na een waar ek my laat lei deur die Herder, en waar ek veilig is in Sy kudde.

Hierdie seënbede hou egter nie daar op nie: Ek lees daarin ook dat God my die nodige toerusting gee vir die taak (v 21). Die Hebreërskrywer verseker my dat Jesus my toerus met alles wat goed is, sodat ek Sy wil kan

doen. Is dit nie wonderlik nie! Ja, natúúrlik is daar 'n verantwoordelikheid op myself om my te láát toerus. Ek kan nie maar net terugsit en sê: “God rus my mos toe!” nie. Ek moet Sy toerusting soek en dit my eie maak. Maar die feit is dat ek die héél beste Leermeester het wat jy kan kry.

Die vraag is, wat behels hierdie toerusting? Waarheen lei dit uiteindelik? Die antwoord is heel eenvoudig, dat ons aan die einde van die dag vir God aanneemlik kan wees. Nie volgens menslike standarde nie, maar volgens God se standarde. Ek moet dus

elke geleentheid aangryp waar ek geestelik kan groei, Bybelskool, selgroepe ens.

My gebed vir jou, aan die einde van die Hebreërbrief, is ook wat die skrywer sy lesers toebid, dat jy jou sal laat toerus deur die Een wat alles weet van toerusting af. Dat jy die verlede sal agterlaat en sal nastreef om aanneemlik gemaak te word vir God. Onthou, dit gaan nie oor ons self nie, maar oor Hom alleen, want “*Aan Hom behoort die heerlikheid tot in alle ewigheid!*” (v 21).

Die skrywer sluit af met die wonderlikste trooswoord van alle tye: “*Die genade van God sal by*

julle almal wees!” Mag jy vandag ook op ‘n baie tasbare wyse die genade van God ondervind.

Gebed:

Here, ek bid vanoggend dat U wonderlike genade en vrede sal rus op elkeen wat hierdie dagstukkies lees of luister.